

Житното зърно
е емблема на
човешката душа

ЖИТНО ЗЪРНО

списание за духовен живот

Брой 21 (2/2009)

В броя:
Езикът
Катарите
Енергия от слънцето

Продължител
на списание „Житно зърно“
излизало от 1924 до 1944 г.
основано от ученици
и последователи
на Учителя Петър Дънов

Редакционна колегия:

Георги Стойчев
Мария Кисова, г.ф.н.
д-р Светла Балтова
Татяна Йорданова
Живко Стоилов

адрес: Пловдив 4000
ул. „Софроний Врачански“ 5А

e-mail:

jitnozerno@abv.bg

тел.: 032/665 080

Художествено оформление
на корицата:

Живко Стоилов

Печат:

Издателска къща „Хермес“ ЕООД

ISSN 0861 427X

ДУХОВНО ОБЩЕСТВО

© БЯЛО БРАТСТВО

© Издателство „Бяло братство“

СЪДЪРЖАНИЕ

ЖИВОТО СЛОВО

Законът на самопожертването – *Учителя* 3

ШКОЛАТА

Из „Образът на Учителя през моите очи“ –
Елена Андреева 6

Сфера на Венера – *Георги Радев* 12

Стихове от Нахабед Кучак 16

Четири упражнения за волята от Учителя 17

НАШАТА ЕПОХА

Христос и съвременното човечество –
Хари Салман 19

Учителя за Христос и съвременната епоха 22

ТЕМА НА БРОЯ

За езика – *Учителя* 23

Везбената писменост – *Борис Николов* 27

СВЕТЪТ ОКОЛО НАС

Енергията на Слънцето – *интервю с Хира Манек* 28

Меланинът – гориво на бъдещето –
Антонио Солис Херера 32

Усилието да бъдем разумни – *Александър Стойчев* 34

ОГНИЩА НА ДУХА

Земята на катарите – *Д-р Светла Балтова* 35

Пророчеството на катарите от 1244 г. 38

За летния лагер на Деодат Роше в страната
на катарите – *Хари Салман* 39

ЕДИНСТВОТО НА ЖИВОТА

Мерки за опазване на горите 43

Приказка за спящата гора – *Георги Стойчев* 44

Арттерапия – вглеждане в душата –
Д-р Светла Балтова 49

Кристалите и минералите – носители на живота
– *Гая Русева* 51

Тракийско скално светилище „Зайчи връх“ –
Юлия Върбанова 55

ПРЕДСТАВЯМЕ ВИ

Лято с леприконите – *Танис Хелиуел* 58

Приложна астрономия – *Надка Данкова* 61

Мили приятели,

Живеем във време на преходи, във време, когато променящата се Земя изисква и очаква от човека промяна на съзнанието. Това е и фокусната точка на този брой: духовната ни трансформация, пробуждането на съзнанието ни за други измерения на Реалността, саможертвата, познанието за единството ни с природата.

*От началото на 20. век Учителя говори за повторното идване на Христос, по-точно за това, че Той никога не е напускал Земята, но ще започне да се проявява по-ярко точно сега – в това сложно и напрегнато, гранично време. Полето на Неговото същинско проявление е вътрешният свят на човека – неговото съзнание и самосъзнание, неговите чувства и мисли, потивите му и отношението му към всичко и всички. Когато сме „на границата”, всяка стъпка и крачка, всеки жест и ход изискват будност, внимателност и концентрация. И осъзнаване на голямата отговорност. Ако проявяваме обич, състрадание и любов, ако проявяваме твърдост, милосърдие и жертвот готовност, ние проявяваме живия Христос. Учителя ни насърчава: „Всеки трябва да си каже: **Всичко тога да направя заедно с Бога, с ангелите, със светите и с добрите хора.** Каже ли всеки за себе си така, светът ще се оправи и всичко ще тръгне напред.“ Това е ключът – вътрешният избор, вътрешното решение, вътрешната промяна на **всеки един**. Усилията да я постигнем няма да бъде толкова. Ще ни е нужна енергия, чистота, сила, кураж, вяра и упование. Ще ни е нужно да се разбираме, да си прощаваме, да се почитаме и да си помагаме. Ще трябва най-после наистина да осъзнаем и да почувстваме със сърцето си как съдбоносно сме свързани помежду си и с всичко живо на тази планета, и със самата планета. Това ни предстои.*

Законът на самопожертването

Учителя

Жертва в света може да принесе само любовта. Без любов никаква жертва не е възможна. Жертвата подразбира: най-хубавото у нас, най-възвишеното, най-благородното да го дадем в услуга на Бога, да го пожертваме да работи за Бога.

Трябва да принасяме в жертва на Бога най-чистите си мисли. Защото мисълта е плод; нашите мисли стават храна за съществата в мисловния свят, служат за тяхното растене, както плодовете тук, на Земята, спомагат за нашето растене. Когато един ангел посее една твоя мисъл в своята градина, ти ще станеш гениален. Същият закон е и за чувствата: когато дойдем в техния свят, ще трябва да принесем в жертва най-възвишените, най-благородните от чувствата си – те ще бъдат принос на живия Господ, който ще се изяви по един или друг начин. Ангелите от този свят непременно ще посейт семената на нашите чувства в своите градини и тогава ние ще станем сърцати, богати. Богатството на човека седи в неговото сърце. Тъй е в духовния свят. Най-после слизаме на физическото поле. Когато ни дойде на гости някой наш приятел, какво ще направим? Ще му омесим хляб от най-хубавото пшеничено брашно, ще го приготвим и опечем грижливо и с това ще дадем израз на нашата любов.

И тъй, ние сме длъжни малко да жертваме, но всичко да става от любов. Жертва, в която няма любов, не се приема. Във вашите умове, в умовете на учениците от Бялото Братство трябва да стои мисълта, че законът е неизменяем, и да се знае, че всичко, което вършим, трябва да бъде за Бога. Искам всяка мисъл, всяко чувство, всяко действие, каквото и да е то, било във физическия, в духовния или в мисловния свят, да се извършва, да се прониква навсякъде от любов. Ако всичките ни действия са проникнати от любов, тогава ще се приемат, ще се благословят. И когато поня-

Учителя

кога не успяваме материално, то е защото не спазваме този закон. Ако не жертвате материалното от любов, каквото и да сте – търговец, земеделец и пр. – няма да успявате. Но ако за всичко, което вършите, имате в ума и сърцето си мисълта, че го вършите от любов за Господа, ще имате благословение изобщо, ще лягате и ще ставате с радост, ще ядете и пиете с радост и навсякъде ще има веселие. Затуй аз желая всичките ви постъпки да бъдат любовни, и ако не сте готови да вършите всичко с любов, въздържайте се, докато дойде любовта. Ако някой иска да ни даде нещо, да ни помогне в каквото и да е отношение, нека направи това от любов, това е за негово бла-

гословение. Ако не може да направи това от любов, нека се въздържа.

Нека този закон на самопожертване легне в душите ви. Когато искате да пожертвате нещо, не бързайте – спрете се, помислете интуицията си, помислете и кажете: „Господи, аз искам да се жертвам заради Тебе от любов.“ Ако почувстваш, че Господ ти се поусмива, пожертвай се, но ако видиш, че лицето Му е сериозно, въздържай се. Подир малко пак се помоли и наблюдавай какъв е изразът Му. Ще бъде като с Каина и Авела, които направиха жертвоприношение Богу; защо на единия се прие жертвата, а на другия не?

Сега в нашия живот ще започнем с това ново учение – учението на любовта. Всичките ни постъпки да бъдат проникнати от любов – всичко, което вършим един към друг. И никога да не е толкова нахален, да каже някому: „Направи това заради мене.“ Това го няма в новото учение. Аз предпочитам, готов съм десет пъти да извърша една работа за вас, отколкото да ви накарам да направите нещо за мене.

Ние се самозаблуждаваме. В света има само един Учител – той е Учителя на любовта. Един е той, не мислете, че има много. Един е великият Учител на любовта, а всички други учители са проявления на любовта. Когато говорим за Учителя, разбираме Великата безпределна Любов, която се изразява в даване на знания, мъдрост, щастие и блаженство на всички същества на Земята. Това Същество непрекъснато мисли за другите същества, каква форма да им даде и как да подобри съществуването им. Това е Великият Учител и ние всички искаме да бъдем израз на Неговите мисли, на Неговите чувства, на Неговите действия. Аз бих желал така да бъдем всички. И тогава всички ще бъдем ученици и всички ще бъдем учители. Кога? Когато Той е в нас. Ученици сме, когато възприемаме, а учители – когато предаваме някоя божествена мисъл, която Той е предал. Когато я предадеш, ти си пак ученик, пак отиваш да възприемаш. Да бъдеш учител значи да изкажеш божествените мисли, божествената Истина и божествената Любов на света. Така мислете, за да не се зароди у вас по отношение на някого мисълта: „Че той ли е учител?“ Щом говори у него Любовта, всички ще го слушаме; не говори ли Господ чрез него, няма да му обръщаме внимание. И спрямо себе си така

трябва да постъпвате – трябва да знаете кога говори Господ и кога не говори Той. Когато говори Господ, ще кажем: „Свободен съм, имам на разположение всичкото си време, за да направя това, което искам.“ Когато Господ не говори, ще кажем: „Нямам сега свободно време.“

Желая ви всички спънки, които имате помежду си по градовете, да ги изгладите чрез закона на любовта. И да не се отнасяте до мене да ви съдя кой е прав и кой е крив. Да не се лъжем: ние не знаем още дълбоките отношения, които съществуват в живота. Не се лъжете от външните прояви на човека. Някой път човек може да направи някои грешки, но не се самоизмамвайте – вие не знаете защо той прави това. Вие не знаете какво е съзнанието му в даден момент, какви са неговите отношения към Бога – вие това не го знаете. Трябва да се спрем с благоговение, да чакаме, да видим какво Бог работи, и нашето произнасяне за едно или друго трябва да бъде правдиво, с любов; защото в бързината истината не говори.

Сега аз ще моля ръководителите в градовете те да започнат със закона на любовта, те да заемат последните места. Нали Христос каза: „Който иска пръв да бъде, последен трябва да стане.“ Силните в любовта да започнат да служат на всички.

„Опитайте ме“, казваше Христос на учениците си. „Да не бъдем като Тома неверни, да не изкушаваме Господа“, казвате вие. Не, понякога трябва да турим пръста си в тялото Му. Аз харесвам Тома. Но не с този физически пръст, а с духовния пръст да опитаме раните на Христа, да влезем във връзка с Него, да преживеем Неговия минал живот. Преди 2000 години Христос пострада и днес казва на страдащите: „Ето, това съм аз, това преживях, сега съм в теб.“ Страданията – това е първият стадий на посвещението. Но вие казвате: „Не, искам другояче, искам да видя Неговото възкресение.“ Не, най-първо ще опиташ страданията Му, и после, след като ги минеш успешно, ще дойдеш до възкресението – до великата любов. Тогава ще Го познаем, сърцето ни ще се отвори и ще кажем: „Заслужава си човек да живее в божията любов и да служи на Господа.“ Докато не се научите да жертвате най-хубавите си мисли, най-хубавите си чувства, най-хубавите си желания, не може да видите Христа.

Божественото в света е скрито във всички форми, и когато ние изявим нашата любов в мисли, чувства и действия, тогава Той ще ни се яви – иначе ще бъде за нас като една далечна тайна и ние само ще въздишаме.

И тъй, всичко, каквото мислите, искайте го, да може да го възприемете. Кой каквото желания има, да не се бои да ги приложи в действие. Почувствайте Господа. Всяко хубаво чувство, мисъл, желание, действие – не се колебайте, приложете ги така, както те се зараждат у вас – в сърцето, ума и душата ви, и Господ ще ги благослови.

Тази година ще обръщате внимание не какво мислят другите за вас, а какво мислите вие за другите. И ще почнете с първото, най-важното: да слушате и възприемате всички велики мисли – ще четете хубави книги, ще слушате съветите на вашите приятели – всичко ще употребявате като средство за реализиране на онези велики мисли и желания, които Бог е вложил в душата ви.

И аз бих желал всеки от вас, като дойде догодина, да донесе един хубав плод от своята умствена градина, от своята сърдечна градина, от градината на своята душа, на своята воля. Като донесете по един такъв хубав плод, ние ще ви посрещнем и ще кажем: „Добре дошли, ученици на Любовта!“ И тия плодове ще покажат степента на вашето развитие. Тогава ние ще ги изложим и тук, на Земята, и в другия свят, и всеки един от вас ще приеме своята награда. Каква ще бъде тази награда? Наградата ще бъде това, че Истината ще ви озари и освети. И ще ходите в пътя на Истината.

*Резюме на съборна беседа,
гържана от Учителя на 4 август 1921 г.,
Велико Търново*

УПРАЖНЕНИЯ

Ще ви дам едно психическо упражнение. Като извършвате това действие, ще произнасяте следното изречение:

Да подчини Бог всяко нисше действие в нас на Духа на Истината!

Като правите упражнението, ще произнасяте тази формула и ще имате пред вид нисшето в света, което развращава хората – ще го снемате надолу. Като вдигнете ръцете си нагоре, ще концентрирате мисълта си, да започне да действа Духът на Истината върху вас. Ще направите това упражнение три пъти.

Изречението, което ще произнесете при второто психическо упражнение, е:

Да се възцарят Любовта, Мъдростта и Истината във всичката своя пълнота в нашите души!

Ръцете се поставят хоризонтално пред гърдите, с длани, обърнати напред и средните пръсти допират; след това ръцете се разтварят и движат в хоризонтална посока, после се допират над главата и се свалят надолу пред гърдите.

Това упражнение ще го направите три пъти и при последното изпълнение ще кажете:

Така ние отваряме сърцата си на Господа, Който е сега между нас. Да се прослави Неговото Име!

Сега всички проповядват, че трябва да се вярва в Бога. Не, другояче трябва да проповядвате. Докато вие не любите Бога, докато не виждате Бога и в красивата, и в грозната мома еднакво, ако не виждате красивото, Бога – в греха и във всички пертурбации, които стават на Земята, и ако във всичко, което става в света, не виждате Бога скрит, вие не сте дошли още до хармонията на живота.

Учителя

ИЗ „ОБРАЗЪТ НА УЧИТЕЛЯ ПРЕЗ МОИТЕ ОЧИ“*

Елена АНДРЕЕВА

Беше първият неделен ден на 1920 година, когато за първи път видях и чух Учителя. Оттогава редовно ходех на беседите му и после на лекциите. Те ми даваха знание, сили, самочувствие, радост. Мислите на Учителя течаха плавно, леко; той не бързаше, изразяваше се ясно, разбрано, така че всички да го разберат – и учени, и прости, и неграмотни. Учителя говореше самоуверено, никакво колебание никога не забелязах да има. Много рядко търсеше по-точен израз на идеята. Всякога знаеше или имаше какво да каже, но винаги избираше чисти образи, чисти думи, избягваше такива с двусмислено значение. Той имаше прост и чист език.

Вече говорих за необикновената походка на Учителя. Обикновено той се движеше бързо, крачките му бяха нито ситни, нито големи, но в хармонично съотношение със съвсем изправеното тяло. Бързо, силно устремено напред движение, пластично, красиво, при което косите му леко се залюляваха; те бяха дълги до под ушите и при движение отскачаха назад, като малки крилца.

Отиваше ли на по-дълъг път, на стръмно по планините, той носеше бастун, но много рядко се опираше на него; държеше го в лявата ръка, близо до горната част, а долната част насочена напред. И когато се качвахме по планините, Учителя пак вървеше бързо, като от време на време се спираше за почивка по за 30 секунди или десетина минути най-много. И тогава пак той тръгваше най-чевръсто. Бавно и равномерно се движеше само когато се разхождаше по поляната на Изгрева, в разговор с някого. Ние, макар и млади, се изморявахме, качвайки се по планините, но той не се изморяваше, само обилно се изпотяваше. Тогава спираше да смени ризата си и обличаше бързо суха. Съветваше ни да правим същото. Правеше ми впечатление, че ризата, която съ-

бличаше, не беше овлажнена, но мокра. Това беше един от методите за поддържане чистота на тялото, за освобождаване и почистване на организма от непотребните утайки.

Когато стоеше, седеше или се движеше, Учителя беше изправен, но не скован, не и отпуснат. Когато държеше беседа, обикновено беше седнал, но съвършено изправен, и като говореше, леко се подвигваше напред или наляво, или надясно, но естествено. Понякога си подвигваше едната или другата ръка, пресилване или ръкомахане нямаше обаче. Всяко движение беше отмерено, хармонично, контролирано.

В Младежкия и Общия класове често ставаше от стола, слизаше от катедрата, придвижваше се покрай предните столове, отиваше до черната дъска, чертаеше някоя фигура във връзка с въпроса, върху който говореше – и тогава движенията му бяха красиви, както когато ни показваше гимнастическите упражнения или тези от Паневритмията. Вдигаше ли ръка нагоре, сваляше ли ръката си надолу, правеше ли стъпка назад или напред – всяко движение беше изящно, всички се възхищавахме. Когато правехме обща Паневритмия, той играеше заедно с нас, но на малцина се удаваше да играят като него, дори почти никой не можеше да играе така красиво и точно.

Когато говореше, Учителя успяваше да ни освободи от скърбите, напрежението, потиснатостта, да повдигне самочувствието ни. Словото му омекотяваше и облагородяваше, внасяше примирение между нас, готови бяхме да сторваме само добро, да прощаваме, готови за жертва дори. Още при първата беседа, която чух, аз изпаднах в такова повишено състояние, обхвана ме неопишуема радост, че човек може да бъде добър и може да живее един възвишен живот. Никога дотогава не бях изпитвала такава вътрешна радост от това, че имам възможност да помагам, да съм в услуга на хората, да живея по-добре и в добро

* С този текст завършваме публикуването на спомените на Елена Андреева, което започнахме в бр.15 и бр.16 на сп. „Житно зърно“

настроение. Словото на Учителя ни даваше разни импулси. Но и ние мислено го питахме за разни наболели наши въпроси и той хем говореше, хем отговаряше на тези наши въпроси, и ние вече виждахме разрешението им, и скръбта ни биваше отнемана моментално.

Спомням си случаи, когато той говореше по съвсем други въпроси, не това, което мен ме занимаваше, но аз пак получавах светлина, за да реша моя въпрос. Чувала съм мнозина приятели да казват, че и те така са получавали вътрешна светлина как да постъпят правилно. Между нас и словото на Учителя ставаше скрита, неизявена обмяна. Той говореше, ние слушахме, но и ние не бяхме пасивни. Мълчахме, разбирахме или не разбирахме онова, което се говори, съгласни или несъгласни с него, но вътрешно, с мисълта си бяхме деятелни. Той със словото си ни отговаряше. Може би затова нарече сказките си беседи – защото наистина ние вътрешно беседвахме с него.

Един брат ми казваше, че веднаж като отишъл на беседа, Учителя говорел върху някакъв въпрос и братът мислено си казал, че в това, което говори Учителя, няма логика. Учителя веднага казал: „Някой ще каже, че в това, което говоря, няма логика...“ – и после продължил беседата си. Братът бил изненадан и си казал: „Ама този човек мислите на хората ли чете?!“

Естествено, не всеки път, когато слушахме Учителя, можехме да преживеем тази вътрешна връзка със словото му. Но много често под въздействието му се разтоварвахме от тежките си състояния. Имаше тежки състояния, които така ни обхващаха, че само личната среща с Учителя можеше да помогне. Той умееше да намери подход към всяко човешко съзнание и да помогне, да покаже път за освобождаване, да насърчи, да излекува всяка рана, каквато и да е тя. Разбира се, имаше и същества, които така се бяха затворили в себе си, че не можеха нищо да приемат и не искаха – от страх или предразсъдъци. Но на всеки, който се отваряше и питаше, той отговаряше и даваше съвет.

Един приятел дал на един руснак пари за търговия. Минали няколко години, търговията му провървяла добре и тогава братът му казал да започне по малко да му връща па-

рите. Като отишъл втори път, не го намерил и попитал къде е – казали му, че е напуснал България. Братът се оплакъл на Учителя, а той му казал: „С вълци угощение не прави, с лисици договор не сключвай, с мечки приятелство не прави, с лъвовете не се състезавай и със змии не си играй.“

Един брат имал приятелство с една сестра и тя, като забременяла, иска да се оженият. Братът иска да бяга, и тогава Учителя му казва: „Ти беше мек, когато трябваше да бъдеш твърд, а сега си твърд, когато трябва да бъдеш мек.“

Ако някой останеше недоволен от разяснението на Учителя, то се дължеше на това, че той не можеше да схване по същество това, което му се говори.

Отиват двама млади да му кажат, че искат да се оженият и молят за неговото благословение. Поглежда ги Учителя, помълчава малко и казва: „Като ме питате, ще кажа, че не сте един за друг.“ „Ама, Учителю, ние сме интелигентни хора, ще си отстъпваме.“ Учителя не ги увещава, оставя ги свободни. След една година се развеждат.

Всеки, който е послушал Учителя, се е ползвал. Много хора отиваха при него да го питат да се женят ли или не, но повечето от тях не го слушаха, а правеха това, което вече са си навили на пръст. Той виждаше, че като не го послушат, ще страдат, но ги оставяше свободни, да се учат от страданията. Никога не укоряваше, че не го е послушал, а оставяше всеки сам да си види погрешката. Мнозина отиваха да го питат какво да следват и той ги съветваше според наклонностите и способностите: „За вас е по-добре да следвате...(специалността, за която е надарен)“. С течение на времето всички виждаха, че съветът е даден намясто.

Учителя казваше да се закупят повече места на Изгрева, да се направи голям салон, по-обширен, да има трапезария, място за гимнастически упражнения, жилищни помещения, стаи за гости от провинцията, но никой не го чу. Той казваше: „По-заможните от вас ако не дадат доброволно средства за построяване на братски дом около поляната, в полукръг, на два-три етажа, ще дойдат комунистите и всичко насила ще ви вземат.“ Всички знаем какво стана след 9 септември 1944 г. Учителя

каза, но кой го слуша? А той не обичаше да се налага и ни оставяше да се проявяваме както знаем и можем.

Ние се проявявахме понякога много зле, но Учителя ни вярваше и аз си го обяснявах с това, че той гледа в бъдещето, когато ще бъдем на по-високо стъпало. Не минаваше ден, в който да не ни показваше пътя на истинското освобождение. В човека всички сили трябва да действат в единство, а не да се борят едни срещу други. Задачата на човека е да уравни силите в себе си, за което се иска знание и мъдрост. Учителя казва: „Човек може да прави каквото иска, но после ще търпи каквото не иска.“ Човек може да прави добро и зло, но злото не води до свобода, злото води до външни ограничения и вътрешни разрушения, и към израждане. Не е свободен онзи, който прави каквото си иска. Свободен е този, който дава свобода, не ограничава никого и е вътрешно свободен.

Учителя притежаваше умението да възпитава само с поглед, с една дума или с някаква постъпка. Един ден той говореше оживено нещо на една група. Аз отидох при тях да слушам, но той ми обърна гръб. Отидох от друга-

та страна, откъм лицето на Учителя – той пак застана с гръб. Помислих си: „Защо ли Учителя ми обръща гръб?“ След няколко дена пак отивам при друга група. Пак Учителя нещо разясняваше, застанах очи в очи с него. Той се обърна на другата страна. Когато отидох пак срещу лицето му, мислено се обърнах към него с думите: „Благодаря ти, Учителю, че ми обръщаш гръб, защото по този начин ми обръщаш внимание.“ Той веднага се обърна към мене, така естествено го направи, сякаш нищо не е станало.

Учителя живееше в други светове и частица от тези светове ни разкриваше. Пътя към духовните истини той ни показва. Не ни остава нищо друго, освен да положим усилия да оправим своя вътрешен свят, да го организираме, да преустроим и външния, физическия си живот. Будност и работа са потребни! Със словото си той ни показва пътя, даде ни знания и методи за приложение, но понякога виделината не ни достига, друг път възможности нямаме или пък вярата ни е слаба.

Учителя ни учи, че всяко страдание, което преживяваме, ни дава знание, необходимо за живота, че чрез страданията ние се учим

*Е. Андреева (вляво) и С. Керемедчиева
стенографират беседа на Учителя.*

и растем; той ни повдига в пътя на нашето развитие. Страданията са само задача, която човек трябва да разрешава непрестанно в живота си.

В Школата на Учителя нищо не се запаметява, а се опитва – защото човек знае по-добре това, което е опитано. „Моето учение започва с приложението“, неведнъж е казвал той. Ученикът учи, като прилага знанието, което Учителят е дал. Който не прилага, не е ученик.

Ние вярваме в това, което Учителя ни казва, но за да добием сигурност, трябва да го приложим. Ние вярваме в разумността на Природата, наблюдаваме я и правим изводи. В нея има ред и порядък, има закони, които регулират отношенията на всички същества, а ние не ги познаваме достатъчно. Учителя много ни говори за тези зависимости. Човек, Природа, Бог – съветваше ни да правим връзка с тях, главно – да се ползваме от силите на живата Природа като склад на жизнени енергии. Той ни говори и за това, че трябва да сме в постоянна връзка с по-напредналите от нас същества и когато сме в нужда, да потърсим мислено тази връзка с тях.

През 1939 г. имаме гости от Латвия; когато Германия обяви война на Полша, за да се върнат, те трябваше да минат близо до бойното поле и се страхуваха да си тръгнат. След последния обяд, който имаха с Учителя, той стана от масата, погледна наляво и надясно и каза: „Когато сте в нужда, повикайте ме!“ Като чух тези думи, аз изтръпнах. Учителя всякога ни е помагал, когато сме в нужда, но така открито не говореше никога за своите възможности. Много приятели ми бяха разправяли разни случки, как отблизо или отдалече е помагал, когато го призоват за помощ, но направо от неговите уста не бях чула за това. Аз многократно съм използвала това негово изказване и съм си служила само с думата „Учителю!“ – помощта веднага е идвала. Многократно съм искала помощ от невидимия свят и от Учителя, и приживе, и след като си замина – и съм получавала помощ. Многобройни и различни са случаите, когато Учителя ни е избавял от критични състояния. Той виждаше неща, които ние не виждахме, и като виждаше, помагаше, както той разбираше. Това беше негова скрита дейност. Той

може би помагаше на всички, и на враговете си също.

Когато Учителя говореше за Божественото, за Разумното в света, беше категоричен, ясен, строго определен. Бог е реалност, с която той е свързан абсолютно. Той живееше в тази реалност и вярваше повече на нея, отколкото на този видим свят, в който ние вярвахме. „Бог е Същност, която прониква вселената, Бог е навсякъде и във всичко“, често казваше той.

Учителя беше постоянно във връзка с Бога. Когато се е случвало да съм застанала по-близо до него, а той разговаря с някого или с група, в някой промеждутък съм го чувала да произнася много тихо: „Господи!“ Когато е идвал при нас, стенографките, също съм го чувала да мълви: „Господи!“ или „Милост, Господи!“ Тази негова вяра и любов към Бога ни я предаваше и на нас. В негово присъствие ставахме по-добри.

У нас имаше криви образи и изопачени разбирания, ред предрасъдъци, и за да разберем тези кривини, той споменаваше нещо за себе си – като контраст, защото нямаше нужда да се показва, да се изтъква; живееше като човек, но не беше като нас, хората. И поведение, и мисъл, и постъпка, и виждане – всичко у него говореше, че не е от този свят. Каквото и да говорехме пред него, глупости било, лъжи било, той ни изслушваше, макар че ни виждаше много ясно, като прозрачни.

Учителя цял живот се е занимавал с музика – още като ученик във Варна, после като студент в Америка, а тук, в Школата, започваше с песен и свършваше с песен. Сам композираше. Имаше цели беседи с музикално съдържание. Остави ни повече от 100 песни, с текст и мелодия от него. Много от тях са дадени в класовете. Когато Учителя свиреше, ние се превръщахме в слух – музиката му имаше завладяващо въздействие. Казваше ни да правим опити да се тонираме. Специално дори ни даде песни за сърцето, песни за ума, за нарушено равновесие и т.н.

С нашето поведение и неразбиране причинявахме доста мъки на Учителя, но той понасяше всичко с търпение и любов. Веднаж един брат попита: „Учителю, вие какво не знаете?“ Той каза: „Не зная какво е грях.“ Кой може да отговори така? А разбираше по-

ложението на всеки човек и помагаше така, както никой друг не можеше да помогне, било лично, било колективно. Ще посоча един пример.

По време на Втората световна война, през 1939 г., у нас имаше вече масови изселвания на евреите. Народът ни не беше съгласен с това, но под влиянието на Хитлер цар Борис вече трябваше да решава въпроса да изгони евреите в Полша. Те бяха получили заповед на коя гара и на коя дата да чакат влака. Научихме, че министър Габровски – тогава министър на вътрешните работи – вика един от своите чиновници (нашият брат Методи Константинов, който беше завършил в Полша и знаеше полски), показва му заповедта за изпращането на българските евреи в Полша, подписана от цар Борис, и му казва, че той ще заведе евреите до концлагерите там. Този брат веднага съобщава на Учителя и той му казва да извика Лулчев, който по това време беше един от съветниците на царя. Учителя казва твърдо на Лулчев: „Ще намериш царя и ще му кажеш, че ако той допусне да се изпратят българските евреи в Полша, от престола на царството и династията му помен няма да остане.“ Лулчев тръгва да търси царя, но никъде не го открива. Никой не знае къде е. Тръгнал сам нанякъде, без да се обади никому. Лулчев обикаля всички дворци – не го намира. Отива при Учителя и му съобщава това. Учителя се съсредоточава и след миг казва: „Кричим!“ И затваря вратата след Лулчев. Лулчев веднага отива в Кричим и намира царя. „Кой Ви каза, че съм тук?“, пита строго царят. Любомир Лулчев му казва: „Изпрати ме господин Дънов да Ви кажа, че ако Вие допуснете да бъдат изпратени българските евреи в Полша, от трона, държавата и династията помен няма да остане.“ Царят веднага тръгва с Лулчев за София, изисква заповедта от министър Габровски и я скъсва пред Лулчев. Така българските евреи бяха спасени. Учителя не иска да се вършат престъпления, за да не се създава тежка карма с наследниците на царя и с целия народ. Кармичният закон гласи: каквото направиш, ще ти се направи. Пряката намеса на Учителя попречи да се извърши престъпление спрямо 50 000 евреи.

Когато бяха подгонени евреите у нас, някои членове на консисторията решили да

съберат всички скъпоценни камъни, които са били в Синагогата за извършване на различни ритуали, занесли ги и ги предали на Учителя за съхранение. След като Учителя напусна Земята, дойде на Изгрева един от членовете на консисторията и запита някои от ръководството на Братството дали знаят нещо за това. Тогава председателят на Братството му предава кутията.

Преди да се обяви Междусъюзническата война между сърби и българи в 1913 г., Учителя изпраща една сестра (генерал Стоянова) да отиде в двореца и да каже на цар Фердинанд в никакъв случай да не отваря войната. Цар Фердинанд отговорил, че не слуша ясно-видци. Той обявил войната, която беше катастрофа за България, но и той после напуснал завинаги страната ни.

В една беседа Учителя казва: „Аз съм дошъл да помогна на българите и на всички, които потърсят моята помощ. Както и да се отнасят към мене, както и да ме гонят и преследват, аз съм дошъл да ги стопля, да им направя добро, каквото досега никой не им е направил. След това ще им кажа сбогом.“

Учението на Учителя е против насилието, в каквато и форма да се проявява то. Учителя поддържа еволюцията, а не революцията.

Има безкрайно много случаи на неразбиране и непослушание от наша (на последователите) страна спрямо Учителя. За нашите характери и грешки държаха Учителя виновен и му приписваха какви ли не пороци. Някога така се натоварваше от нашите слабости, че се отделяше за известно време в друго поле, в друг свят, за да се пречисти от всички нечистотии, които е приел от нас. В такива случаи прекъсваше контакта си с нас, оставаше сам, никого не приемаше, нищо не приемаше от нас, дори и храна. Разправяше ми сестра Савка, една от стенографките на Учителя, как един път влиза в стаята, иска да му целуне ръка, а той казва, че Учителя не е тук. „Ама нали Вие сте това, Учителю, ето, аз Ви виждам!“ Той ѝ отговорил: „Не, тук е неговият добър ученик, който е оставен да пази тялото му. Учителя го няма.“

Аз също съм имала тези опитности няколко пъти. Срещам го, поздравявам го, той отговаря на поздрава, но строг, гледа студено,

*Елена Андреева с
Елза Роба от Латвия*

държи се като чужд – не е той. Чувствам го с цялото си същество, че не е Учителя. Това няколко пъти ми се е случвало, а един път ми каза: „Когато времето е облачно, не мисли, че ти си виновна.“ Това беше като отговор на моята мъка, че той така се държи, защото мислех, че аз съм виновна за нещо, за да ме гледа така. Сестра Паша също ми е разказвала как Учителя изчезва за известно време и как като се върне е светнал, съвсем друг – засмян, разположен, грижата и вниманието към нас сякаш са стократно по-големи.

През 1936 година, която нарекохме Годишната на левчетата, Учителя даде задача всеки да пуска по левче в една касичка (защото нямаше възможност да се отпечатаат беседите) и да казва: „Както аз отделям този лев, така всеки да отдели един лев за Господа!“ Сумата, която се събра, се предаде на брат Боян Боев. На всички, които направиха задачата, се раздадоха даром всички томчета, отпечатани тази година. Сумите от задачата се употребиха само за печатане на беседите. Тази задача продължи и следващите години, и след заминаването на Учителя, докато ни взеха (новата власт) беседите и цялата литература.

Учителя говореше, не четеше беседите както речи се четат, но както мисълта течеше у него. Той се изразяваше в дълги, сложни изречения, после Паша Тодорова разделяше дългите изречения в къси. Мислите правеше ясни. Редактираните от нея беседи Учителя

преглеждаше, искаше неговата мисъл да се предаде вярно и Паша винаги е успявала да стори това.

Една от причините Паша да преработва словото на Учителя се дължи на това, че има разлика между говоримата и писмената реч. Малцина се тези, които могат да говорят така, както пишат. В говоримата реч не всякога се спазват граматическите правила, които правят речта ясна. По интонацията на гласа може също да се познае каква е мисълта. В писмената реч мисълта трябва да се предаде само с думи и по този начин се губи много от богатството на фразата.

Учителя говореше на разнородна публика, особено в неделя и в Общия клас – на хора на различно умствено равнище. Той се стараеше да говори така, че да бъде разбран от всички слушатели. А и през това време той отговаряше на техните тежнения, неразрешени въпроси, вълнения, и затова словото изглеждаше разпокъсано, нелогично. Имаше в словото вметнати мисли. Така (при говоренето – б. ред.) е имало смисъл, но когато трябва да се предаде писмено, налага се да се съкратят или променят някои неща.

Учителя не е поправял Паша, значи е съгласен с такава редакция. На 8 февруари 1941 година той каза: „Предстои да се поогледат малко беседите и лекциите, които съм държал, така не може да останат.“ Важно е *идеите* му да се предадат вярно.

СФЕРА НА ВЕНЕРА

Георги РАДЕВ

Млад офицер – поручик, строен, снажен, широкоплещест – истински марсианец, със силен, рязък, повелителен тон се обръща към своя ординарец:

– Излъска ли ботушите? Мундирът готов ли е?

– Тъй вярно, г-н поручик.

– Това изчеткан мундир ли е?

Ами тези косми по яката?

Ординарецът, разтреперан, хвърля плах поглед към яката на мундира. На нея едва се забелязва тънък косъм. „За един косъм крещи като луд.“

Поручикът ядосано крачи из стаята:

– Бързай!

Ординарецът още по-усилено лъска ботушите.

– Готово ли е?

– Тъй вярно, г-н поручик.

– Ами токът на десния ботуш?

Ядосан, поручикът замахва с ръка към ординареца. В този миг се чува звънецът на входното антре. Ординарецът бързо се измъква изпод вдигнатата ръка на поручика, за да види кой звъни.

– Една госпожица иска да Ви види.

Недоизрекъл още тези думи, госпожицата сама влиза през полуотворената врата, весела, засмяна, сияеща от свежест и красота.

Поручикът, изненадан от неочакваното посещение, облъхнат сякаш от пролетен ветрец, отпуска смръщените си вежди, очите леко се усмихват, погледът омеква, навъсеното му лице се озарява от широка, топла усмивка. Госпо-

жицата весело подава ръка за поздрав. Поручикът удря ток в ток и се покланя рязко, с ръка на сърцето.

– Имам предложение. Да отидем на кино!

– С удоволствие. – Поручикът поглежда джобния си часовник. – Трябва да побързаме. Иване! – вече с по-мек глас виква той на ординареца.

– Занеси мундира в съседната стая!

– Нали на яката...

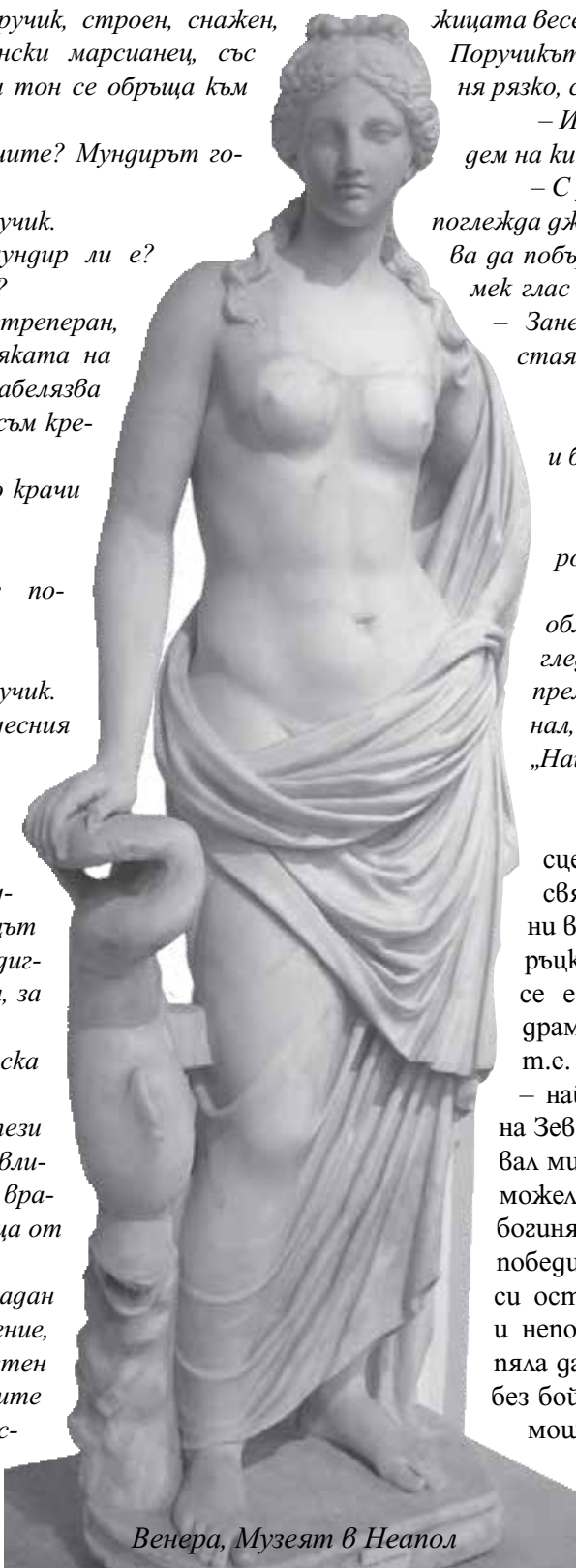
– Добре е. Дай веднага и ботушите!

– Десният ток...

– Нищо, давай по-скоро!

Ординарецът отгъхва облекчено. Хвърля за миг поглед към госпожицата, която прелиства някакъв моден журнал, който носи със себе си. „Наистина, хубавица!“

Описаната по-горе сцена се е повтаряла откак свят светува в най-различни варианти. Според древногръцката митология на Олимп се е разиграла една подобна драма между Венера и Марс, т.е. между Афродита и Арес – най-опърничавия и буен син на Зевс. Той постоянно нарушавал мира на Олимп, ала никой не можел да го укроти. Наистина, богинята-воин Атина Палада го победила в пряк двубой, но Арес си оставал все така необуздан и непокорен. Но Афродита успяла да победи Арес без оръжие, без бой, защото обладала най-мощното, магическо оръжие – чара на женствената красота. Афродита е била най-чаровната, най-красивата от

Венера, Музеят в Неапол

всички богини на Олимп. Пред нея Арес/Марс смирено свалил бойните си доспехи и я оставил, без всякаква съпротива, да му „вземе“ главата. Ще попитате: как? Като обвила ръце около врата му. Чрез своята презръдка Венера винаги успява да вземе ума на мъжете.

Митът разказва по-нататък, че съпругът на Афрогита – небесният ковач Хефест ги заварил в момента на прелюбодеянието и им отмъстил по своему: метнал върху оскверненото си брачно ложе изкусно изкована метална мрежа и ги впримчил в нея. Тогава повикал цял Олимп да им се надсмее.

Тази история се е повтаряла многократно в живота. Много марсови типове са претърпели поражение от „Венера“ и много „Венери“ са били излагани на позор и са понасяли какви ли не унижения.

Но да погледнем към нашата „Венера“, която се е облегла на масичката и разлиства модния журнал.

Колкото и силен отпечатък да е оставил спортът върху нашата венерианка, той не е успял да заличи типичните венерини форми, които в женския тип достигат пълно съвършенство. Мека, изящна овална линия личи навсякъде: в овалния череп, в овалното лице – по-широко от това на слънчевия женски тип, изпълнено с магнетизъм и не така изопнато, удължено и стеснено към брадата, както у меркурианката; в него се чувства сочността и свежестта на разцъфналия пролетен цвят. Косата – светлокестенява, макар и

фризирана в случая – личи, че има тънък и лъскав косъм, че е рехава и леко къдрава. Челото не е така изпъкнало, както слънчевото. То е по-спокойно, защото венерините типове не обичат напрегнатата мисъл, силното съсредоточаване, волевите напрежения. Те обичат животът да тече като по вода, да се лее като песен. Веждите на венерианките са гъсти, в случая изкуствено изтънени (неудобство при физиогномичния анализ), но са запазили все пак дълговидната си форма. „Венера“ няма защо да подхранва и поправя своите ресници – те са естествено дълги, гъсти и образуват фина завеса, която в движението си още повече увеличава чара на очите. Венерините очи са пълни с ласка и разливаща се топлина. Те излъчват магнетизма на любовта, а у високо развития в душевно отношение тип излъчват доброта и симпатия. Носът не е особено дълъг, понякога е леко вирнат нагоре; ноздрите са месести, трептящи от чувственост. Устата е оня рай, който обещава венерините очи; устните са хубаво моделирани, румени, меки и сочни, долната е по-месеста от горната. Брадата е обла, но в нашия случай липсва онази трапчинка, която често украсява брадичката на венериния женски тип. Усмивката, която открехва устните, оставя да се видят наредените като бисери зъби и е още едно от очарованията на Венера, заедно с приятния, мек и музикален глас.

Венера дава сравнително най-красив човешки тип в женската му форма, защото един от основните принципи,

които действат във Венерината сфера, **е принципът на естетически завършеното настояще**. Тя обладава силата да придава завършена форма на онова, което се проявява във време и пространство, въпреки преходността на формите. Затова Венера често се определя като принцип на конкретната хармония. Тази е причината, поради която тя е била обожавана в древността като богиня на красотата.

Венерините типове притежават силно развит усет за хубавото, за хармоничното. Този усет се проявява преди всичко във всекидневния живот – облекло, външна обстановка, мебелировка. Венерианките умеят да се обличат с вкус, те притежават естествена елегантност. За това спомага и хубавото им тяло. Ако венерините типове сами не са хора на изкуството и са богати, те стават естети меценати. Наемат известни архитекти, художници, скулптори да строят разкошни дворци, богато украсени отвътре и отвън. Искат красива и приятна обстановка, с градини и паркове около дворците, със закътани в тях беседки – мечтата на венерианката; бляскави зали, в които да могат да се устройват пищни балове, празненства, концерти – защото Венера обича охолния и весел живот: танци, увеселения, карнавали, представления. Насладата на момента – това е стихията на Венера. Тя обича също топлото, мекото, приятното, сладкото, безметежното и отблъсква всичко, което носи горест и беди. Венера не оби-

ча трагизма в живота, нито е склонна към героични подвизи. Тя самата е нежна, приветлива, човеколюбива, миролюбива; стреми се към балансиране на силите, към помиряване. Обича спокойния и мирен живот, съжителството на хората в хармонични общности.

Във Венерината сфера, която носи формите на хармоничното настояще (знакът Везни), се съдържа нормата за онова, което бихме могли да наречем относително щастие в живота. Големият източник на благополучие е Юпитер, който носи етичните норми за осъществяване на онова, което Венера чувства като красота и хармония, носещо щастие в живота. Чрез своя инстинкт за красота Венера чувства това, което Юпитер познава и разпределя като блага в живота. Тия две сфери съдържат идеята за доброто и красивото в идеален смисъл на думата. В материалния свят добро и красиво не всякога се покриват, затова Венера често се заблуждава, отъждествявайки ги слепешката.

Чувството за красота е вродено у Венера, но то е многоплатово и сложно. Съдържа в себе си усет за съразмерност на формите, за хармония на багрите, ритмично и музикално чувство. Затова венерините типове, у които артистичните заложби са добре развити, естествено минават през изкуството на танца (балет), през музиката (пеене), през лиричната поезия. Във Венерината сфера се съдържат основните елементи на изкуството, слети в един първичен синкретизъм.

Ботичели, Раждането на Венера – фрагмент

Астрологичната практика показва, че за да се активират, да се извадят от състоянието на женствена пасивност и да се оплодят, те трябва да се съчетаят с влиянието на други светила. На Венера ѝ трябва благоприятните аспекти на Луната и Меркурий, за да могат да се проявят в изкуството латентните ѝ артистични способности.

Така е и с половата енергия – една от най-моцните енергии във Венерината сфера, която функционира в цялата органична природа. Тя остава недействителна, ако не бъде активирана от мъжкия полюс на половата енергия – Марс. Марс и Венера – това е първата полярна двойка, родена в недрата на природата. Тя има двойна полярност, която е така добре изразена в зодиака: Венера владее два знака – Телец и Везни, Марс също два – Овен и Скорпион. Полярни са, от една страна, Венера

в Телец и Марс в Скорпион, а от друга страна – Венера във Везни и Марс в Овен.

Без да се впускаме в подробности върху биологичния и психологичния смисъл, който съдържат тези полярни двойки, можем да отбележим, че това са двете течения на бисекса (Марс – Венера), възходящо и низходящо. От първичния Извор на Живота излизат две мощни струи, които в човека имат следните съответствия: двойката Телец (Венера) – Скорпион (Марс) представя половата енергия, която служи на преките биологични нужди на живота – размножаване, разпространяване, съхраняване на рода; двойката Овен (Марс) – Везни (Венера) представя сублимираната полово енергия, която се насочва към главата. Везни според астрологичната традиция символизират бърбреците и кръста, а Овен – главата и мозъка. Телец съответства

анатомически на гърлото, а Скорпион – на външните полови органи. Второто, възходящото, течение представя вътрешното излъчване, което постъпва в кръвта от половите жлези и заедно с излъчванията на другите жлези с вътрешна секреция влияе така мощно върху душевния живот на човека.

Всички процеси, свързани с „женските“ прояви на нагона за продължаване на рода в целия органичен свят, сложните прояви на половата енергия в женския полус на органичното битие, принадлежат на Венерината сфера. Тук обаче важно участие взема другата женска планета – Луната. Ето защо любовта, както се проявява в живота на средния човек – като стремеж в сърцето и чувство в душата – света, който те създават, също принадлежи на Венерината сфера. Животът на чувствата и емоциите се

регулира от ритъма на Венера. Нейният геоцентричен цикъл в зодиака ни дава психологичния цикъл на любовта в човека и фазите, през които минава енергията на любовта в процеса на нейното трансформиране.

Изкуството (и по-специално танцът), музиката (преди всичко пеенето), поезията, както и другите изкуства, се развиват във възходящото течение на Венерино-Марсовата енергия като сублимации на първичната енергия на биоса. Затова всички хора на изкуството малко или много са белязани от Венера.

Лесно е да се разбере, че в сферата на Венера се развиват и всички дисхармонични форми на половия живот и на чувствата. Всички форми на порока, разврата и разгулността, с учреденията, които ги поддържат, представят тъмната страна на Венера, в която се преплитат

сенките на тъмния Марс и тъмната Луна. Има едно съответствие: както марсовата стихия сее смърт и разорение отвън, така и Венера сее тогава смърт и разорение отвътре, като разпада биологичното ядро на живота, около което се организира първичната клетка на социалния живот – семейството.

Венерината сфера прониква с мощна сила живота на Земята, която се намира астрономически между планетите Венера и Марс. Това е външно съответствие на една реалност: оня свят – така нареченият от окулистите астрален свят, който непосредствено обгръща и прониква Земята – това е светът на Венера и Марс. Човечеството е така дълбоко потопено в този свят, че засега той се проявява най-мощно в неговия живот и дава най-силен отпечатък върху цялото му битие.

*Своето бяло копринено ложе
ще застеля с покривка златна,
румена яребица ще сложи
върху масата щедра и знатна.*

*В два искрящи, звънтящи стакана
тежко вино аз ще наля,
с рица ще бъда тънкотъкана,
за да виждаш гръдта ми през нея.*

*Искам за тебе, любима, да стана
риза от злато тънкотъкана,
твое то тяло, за да обгърна,
твоята шия, за да прегърна.*

*Искам да стана вино димящо,
за да напълня твоята чаши,
ти да ме пиеш от чашията росна,
твоите устни аз да докосна.*

Стихове от арменския поет от XVI век Нахабег КУЧАГ

Някой донесе ми хубава вест:
 „Идва към тебе любимата днес.“
 Нека я срещнем по пътя ѝ бял,
 за да не страда от тиха печал.
 Нека целунем лицето ѝ – цвят,
 то е по-скъпо от целия свят.
 И от нозете ѝ светлия прах
 нека изтрием с нежен замах,
 да го допрем до сърце и очи –
 той е целебен, защото горчи.

Запитаха един мъдрец:
 „Ти умен си – отговори
 защо телата надари
 с души всевишният творец?“

„Той вложи в тялото звезда,
 тъй както в пръстена – елмаз,
 за да издигне всички нас
 над всяко зло или беда.“

Великият арменски поет Нахабег Кучаг е роден в началото на XVI век в селището Хараконис, близо до Ван. За живота му достоверни сведения няма. Останали са само легендите. Според една от тях той е бил градинар – твърде красиво и подходящо за всеки поет занятие. Според друга е съумял да излекува със стиховете си смъртно болната жена на някакъв султан, който наредил да бъдат построени в негова чест седем моста, седем църкви и седем джамии. Когато четем или слушаме стиховете на Кучаг, почти преставаме да се съмняваме в целебната им сила.

Превод: Марко Марков, илюстрации: Цвета Маркова

Художникът взе четка и бои,
 за да сияе вечно твоят лик.
 Но само веждите успя да открои
 и падна обезсилен в миг.

Не оживя на листа в този час
 душата и плътта като кристал.
 Но нищо. Жива те обичам аз,
 каквато бог те е създал.

Ти пръстен златен си, а аз
 към него прикован елмаз.

Ти сведен си над ручей храст,
 от ручея съм капка аз.

Ти ябълка си, аз пък лист
 от ореола ти лъчист.

Откъснат ли те в някой час,
 без тебе ще изсъхна аз.

Четири упражнения за волята от Учителя

Упражненията се изпълняват с лице на юг, бавно, като се брои бавно и ритмично на 6 такта. При всяко коленичено коляното едва допира земята.

I. Ръцете се издигат настрани до хоризонтално положение (фиг. 1.1). Така се държат ръцете до края на упражнението. Десният крак се изнася напред (крачка). Коленичи се на лявото коляно (фиг. 1.2). Изправя се тялото. Изнася се левият крак напред. Коленичи се на дясното коляно. Изправя се тялото. Изнася се десният крак напред. Коленичи се на лявото коляно. Изправя се тялото. Връщане: Десният крак се поставя назад. Коленичи се на дясното коляно. Тялото се изправя. Левият крак назад. Коленичи се на лявото коляно. Тялото се изправя. Десният крак назад. Коленичи се на дясното коляно. Тялото се изправя. Десният крак се поставя на мястото при левия. Ръцете се свалят.

II. Ръцете се изтеглят назад, успоредно, с дланите навън (фиг. 2.1). Десният крак се поставя напред (крачка). Коленичи се на лявото коляно, като едновременно с това ръцете се спущат надолу с дланите обърнати напред и пръстите малко превити както за гребане навън (фиг. 2.2). Тялото се изправя и едновременно ръцете обикалят успоредно пред тялото с дланите обърнати навън. Ръцете застават в отвесно положение, с дланите обърнати напред, навън, а пръстите прибрани и изправени. Левият крак се поставя напред навън (фиг. 2.3). Коленичи се на дясното коляно като едновременно ръцете се извиват назад и надолу. Упражнението продължава по същия начин като още веднъж се изнася десният крак. Връщане: Ръцете са горе. Поставя се десният крак назад. Коленичи се на дясното коляно, заедно с това ръцете се извиват назад и се свалят надолу. Тялото се изправя и ръцете се издигат пред тялото успоредно нагоре с дланите обърнати навън. Същото става с левия крак назад, още веднъж десният крак назад. Прибира се десният крак при левия (ръцете са горе отвесно). Прибират се и ръцете на мястото отстрани.

„Те са прости упражнения, но умът ви трябва да вземе участие в тях. Като застанете на един крак, да няма никакво клатушкане, колебание, защото това показва едно нервно състояние... В тези упражнения започва да действа съзнателно волята, затова ги наричам волеви упражнения. Ще контролирате всяко едно движение.“

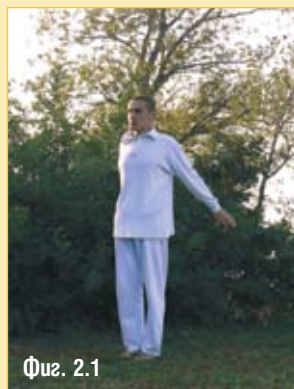

Фиг. 1.1

Фиг. 1.2

„Това движение напред и това движение назад са двете течения – едното електрическо, другото магнетическо. С десния крак имате едно влияние, това е активната страна, на електричеството, а с левия – пасивната страна, влиянието на магнетизма. Ако с десния крак правите добре упражнението, а с левия не можете, значи вие сте активен, затова ще гледате да уравновесите движенията си.“

Фиг. 2.1

Фиг. 2.2

Фиг. 2.3

Фиг. 3.1

Фиг. 3.2

Фиг. 3.3

Фиг. 3.4

Фиг. 3.5

Фиг. 3.5а

Фиг. 4.1

Фиг. 4.3

Фиг. 4.2

III. Ръцете се поставят на кръста навън (фиг. 3.1). Изнася се десният крак по крива линия върху лявото коляно навън (фиг. 3.2 и 3.3). Изнася се същият крак по права линия напред (крачка). Коленичи се на лявото коляно (фиг. 3.4). Тялото се изправя. Същото се прави с левия крак напред и още веднъж десният напред. Връщане: Десният крак по крива линия назад, зад лявото коляно (фиг. 3.5 и 3.5а). Изнася се същият крак по права линия назад. Коленичи се на дясното коляно. Тялото се изправя. Същото става с левия и още веднъж с десния крак назад. Прибира се десният крак при левия. Свалят се и ръцете.

IV. Ръцете се издигат нагоре от страни и горе, във вид на конус, се съединяват, пръстите и палците са допирени (фиг. 4.1). Десният крак се изнася напред. Коленичи се на лявото коляно като същевременно се свалят ръцете от страни и пръстите се допират под дясното коляно (фиг. 4.2). Тялото се изправя и едновременно ръцете се издигат до първото положение. Същото се повтаря с левия и пак с десния крак напред. Връщане: Десният крак се поставя назад. Коленичи се на дясното коляно и едновременно се свалят ръцете от страни и пръстите се допират под лявото коляно (фиг. 4.3). Тялото се изправя и едновременно ръцете се издигат до първото положение. После същото с левия и още веднъж с десния крак назад. Десният крак се прибира при левия. Ръцете се свалят от страни.

Така се развива човешката воля.

„Беседи, обяснения и упътвания“, 1921 г., 19 август, Преображение, стр. 7–10.

„Какво означава първото движение напред? Двете ръце – това е волята, проявление на Любовта. Вземеш първата стъпка – да правиш добро. Броиш до шест – значи решил си вече да правиш добро в света. После започва приклякане – слизане вътре в живота, да извършиш това, което си решил. Направил си някоя крива постъпка – отстъпи назад (което става в упражненията), поправи погрешката си. Намислил си да правиш зло – отстъпи сега по същия закон. По който начин правиш доброто, по същия начин ще изгладиш и злото в себе си. Тези движения напред и назад вървят по права линия. Тези обяснения ви давам за първото упражнение, което е първата стъпка в живота – да правите добро. А стъпките назад се наричат закон за самоотричане. Давайте място на другите! Дошъл някой човек да прави добро – вие ще отстъпите, ще му дадете място той да се прояви. И за вас има място. Защото три изключения може да има: Когато дойде някой да прави добро, ти ще отстъпиш мястото си; може да се яви и втори, и нему ще отстъпиш, а третият ще бъде ти.“

Христос и съвременното човечество

Хари САЛМАН

През 20. век много хора са имали дълбоко духовно преживяване, което са описали като среща с Христос. Често пъти са започвали да споделят за тази среща не веднага, а след продължителен период на осъзнаване на преживяното. Но във всички случаи тя е променяла из основи живота им. Тези преживявания са се случвали при много и различни ситуации: например при клинична смърт (преживявания на прага на смъртта), по време на големи страдания, объркване и опасност, или при дълбока медитация. При всички тези случаи хората са получавали усещане за облекчение, утеха и подкрепа, посочван им е бил изхода от трудностите и в някои случаи са виждали образа на истинския си Аз. Тези преживявания са част от процеса на духовно пробуждане, започнал през 20. век и свързан с идването на Христос.

През 1910 г. Учителят Петър Дънов казва, че повторното идване на Христос датира от 1914 г. То ще бъде съпътствано от процес на пречистване на човечеството и Земята, също и в климатично отношение.¹ Той говори за настъпващата през 1914 г. Нова епоха – епохата на Христос. От лекциите на Рудолф Шайнер могат да се приведат някои прозрения, потвърждаващи същото. Те съвършено се допълват с твърдението на Петър Дънов. Шайнер разглежда годината 1899 г. като край на продължилния 5000 години период на духовен мрак, известен в Индия като Кали Юга (епохата на тъмнината). Той ще бъде последван от Сатйа Юга (епохата на светлината), траеща 2500 г. През този период Христос, за чието връщане Шайнер също започва да говори от 1910 г., ще стане видим за човечеството. Това ще стане възможно поради промяна на човешкото съзнание.

Според Шайнер самият Христос променя вътрешната конституция на човека, така че съвременните хора да развият нов тип яс-

новиждане, даващо им възможност да виждат Христос в етерното пространство. Шайнер говори за малкия Апокалипсис, който ще започне от 1930 г., описан в 23 глава от Евангелието на Марко. В нея Христос говори за войни, земетресения, поява на лъжливи спасители и лъжепророци, и за космически катаклизми. Това не е големият Апокалипсис, описан от Свети Йоан, който представя края на сегашната Земя.

Сред многото елементи на настоящия духовен живот, които имат връзка с връщането на Христос, два са особено важни. Единият е развиване на специално съзнание за силите, които сме създали в миналите си животи – нашата карма и тъмните същества, които сме привлекли с негативните си мисли, чувства и постъпки. Можем да ги наречем сянката, която е паднала върху нас. Другият елемент е осъзнаването на бъдещия ни потенциал, нашата мисия и добрите ни намерения, и пътя, по който могат да ни поведат Светлите същества. Миналото и бъдещето се срещат в настоящето, където трябва да извършим необходимата духовна работа, за да трансформираме миналото и да работим за бъдещото си развитие. Духовният свят изпраща същества със специалната задача да ни пробудят – будителите, и да ни научат на методите за духовна работа – духовните учители. Задачата на едни от тях е свързана с индивидите, на други – с нациите, на трети – с културите, а над всички тях се намира Христос като най-висшият будител и учител на човечеството. На тези различни нива те ни дават възможност да се вгледаме в миналото си и да погледнем към бъдещето.

Учителят Петър Дънов говори за „страшното огледало“, в което можем да видим прекрасните и грозните страни на личността си.² Преживяването, което имаме, заставайки пред това огледало преди да прис-

¹ Петър Дънов, *Ходете във Виделината*, изд. Всемир, 1994 г., стр. 23–24

² Петър Дънов, лекцията „Ще се превърне в радост“ от 27 август 1927 г., в: *Пътят на ученика*, София, 1927.

търпим в духовния свят, може да бъде сравнено с преживяването, описано от Рудолф Шайнер като заставане пред Малкия пазител на прага на духовния свят, който ни показва светлите и тъмни страни на личността ни. Само след като поемем отговорността да трансформираме тъмните си страни, можем да влезем в духовния свят. Той описва също и Големия пазител, който ни показва истинската ни същност, която ще стане видима в края на нашето човешко развитие. През тази наша сияйна същност се проявява Христос. Позволено ни е да прекратим тук само **ако носим импулса на любовта в живота и подкрепяме другите в тяхното развитие**. Това преживяване може да се нарече заставане пред „радостното огледало“, в което виждаме своята мисия, задачите си към другите и сияйната си същност. В крайна сметка ние можем да видим Христос чрез това огледало и според мен това е, което става в описаните случаи на срещи с Христос.

Вглеждането в тези две огледала – на миналото и на бъдещето – променя живота на индивида и слага началото на процес на дълбоко духовно осъзнаване. Това може да се случи във всяка група или общност, когато нейните членове осъзнаят сянката на групата и като втора опитност – мисията на групата. Чрез своите отрицателни мисли, чувства и действия групата може да си създаде тъмна сянка, която пада върху нея и често е по-добре видима за околните, отколкото за членовете на групата. Например групата може да не забелязва своя догматичен характер. А може да бъде изпитано и другия вид преживяване – ясно осъзнаване на истинската задача на групата в света. Това би я мотивирало да работи в бъдеще в служба на Христос.

На по-високо ниво и всяка нация създава своята сянка, от която трябва да се освободи, за да работи за бъдещето. Учителят Петър Дънов е бил роден сред българския народ и му е припомнил какво означава да бъдеш българин в духовния смисъл на думата. Това значи да намериш своя учител и да работиш в духовен план. Той говори за трите съставни части на българската национална душа – траките, българите и славяните, внасящи в нея своите добри качества. Тези три качества според неговото определение са мистичното чувство и духовността на траките, смелостта на бъл-

гарите и духът на саможертва и отдаденост на славяните. Върху тези качества в течение на вековете са паднали тъмни сенки, които разбира се не присъстват в душата на всеки индивид. Учението на Бялото братство може да изцели националната душа, като я подготви да изпълни истинската си мисия: да инициира в Източна Европа идването на новата култура на братството и любовта.

В исторически и духовен план влиянието на гръцката ортодоксална църква е нанесло вреда на тракийското естествено религиозно чувство. Тя е довела и до преследване и унищожаване на богомилското движение, което е счѐтавало в себе си трите гореизброени позитивни качества през Средните векове. Отоманското иго, което според Петър Дънов е дошло като кармичен резултат от това преследване, е хвърлило втората сянка върху българската душа. То е извратило българската смелост и българите са започнали да се държат като роби, да дават подкуп на отоманските чиновници и управляващи, когато са искали да им свършат някоя работа. Всички форми на корупция в съвременните Балкански страни са резултат от отоманското присъствие. Вместо да бъдат смели хора, знаещи правата си, много хора на Балканите продължават да бъдат рабоподобни роби, опитващи се да си купят услуги и добрини. И най-после славянският дух на братство е бил жестоко накърнен от болшевизма. Той се е възцарил в славянския свят посредством мобилизиране на силите на омразата в душата и чрез унищожаване на онези социални класи, за които не е имало място в новото общество. Цялата частна собственост е била конфискувана от държавата и когато социализмът се разпадна през 1989-1990 г., започна нов процес на конфискация, наречен приватизация. Той вече е описан като „най-големия грабеж в човешката история“. Духът на преследване на личния интерес се разпространи в Източна Европа заедно с победата на неолиберализма и пазарната икономика, която доведоха до нещо, съвсем противоположно на културата на братство.

На глобално ниво, цялото човечество си е създадо своята тъмна сянка. Тя се вижда в медиите и е създава лоша карма за бъдещето. Тук Апокалипсисът, свързан с връщането на Христос (разкриването на тъмните и свет-

ли страни в душите на индивидите, групите, народите и човечеството) е най-добре видим. Дори природата изглежда по-чувствителна, отколкото в миналото, към злото и разрушаването, които ѝ причиняват хората. Чрез природни катаклизми Майката Земя ще се пречисти от последствията на човешката активност и ще постигне нов баланс.

Много духовни групи гледат със страх към 21. 12. 2012 г. Тогава е предположаемият завършек на един дълъг цикъл, наречен в културата на майте бактун, състоящ се от 144 000 дни, и започнал 3114 г. пр. Хр. Самият календар на майте не казва нищо за катастрофи, съпътстващи края на този цикъл, но много предсказатели, често въз основа на психеделични видения, предвещават края на нашата цивилизация през 2012 г. Според научните изследвания обаче краят на настоящия бактун и началото на новия би могло да бъде и след 208 г., т.е. през 2220 г.

Нещо, което липсва във всички дискусии за 2012 г., е присъствието на Христос в целия процес на настоящия Апокалипсис. Той се е задействал при Неговото повторно идване в началото на 20. век. Положителното качест-

во на маянския календар е съзнанието, че има времеви цикли със специфични качества. Завършекът на маянския бактун от 5126 г. кореспондира добре с тази Юга, състояща се от 5000 години, която според Шайнер е свършила през 1899 г.

Вместо да се фокусираме върху 2012 г., по-добре е да се върнем към 1899 г., когато е започнала Новата епоха на завърналия се Христос, и тогава ще разберем по-добре Неговата роля в съвременния свят. Учителите Петър Дънов и Рудолф Шайнер дават ключовете към това разбиране. Христос ни предлага съвсем нови възможности да се вгледаме в двете огледала. Той ни призовава да се вгледаме в миналото си, което можем да трансформираме чрез вътрешна работа, да се вгледаме в бъдещето си, в което ще служим на другите и ще живеем отново във връзка с природата. По този начин ще добием едно апокалиптично³ съзнание за присъствието на Христос в съвременния свят.

Статията представява резюме от две лекции, изнесени в Казанлък на 31.10.2009 и Велико Търново на 1.11. 2009 г.

³ От апокалипсис – откровение, разкритие

Учителя:

Христос иде на Земята да обнови цялото човечество, народите, обществата, както и всеки човек поотделно. Затова всеки трябва да си каже: „Всичко мога да направя заедно с Бога, с ангелите, със светите и с добрите хора.“ Каже ли всеки за себе си така, светът ще се оправи и всичко ще тръгне напред.

20 май 1917 г., София

Обърнете се в душата си към Господа, Той е Живот. Той е вътре във вас и разбиранията, които ще ви даде, дължите на Него. Ако животът се схване така, ще настане голямо преобразуване в света. Тази Мъдрост, която иде в света, е Бог, тя е Христос. Христос слиза сега от Небето. Какво множество от Велики души идва с Него! – „Елате да видите Божественото“ – казват те на хората. Те носят чистота, мир, божественост. Някои питат кога ще дойде този мир. Идва, аз виждам в човечеството една велика процесия – всички идват и пеят. И когато те дойдат, ще има хармония в света, а заедно с това ще има мир и любов. Това е Второто пришествие – няма да има завършек на света, но светът ще се очисти.

Така бих желал всички да посрещнете Христа. И с Радост и Веселие да Го чакате! Нека тази Мъдрост отсега нататък да се почувства. Сега ще трябва да се проучи човешката душа; вие никога досега не сте изучавали какво нещо е тя. Сега ще научите какво нещо е проповедник, свещеник, учител и т.н. Сега Божествената Мъдрост идва, за да ни научи на езика на нещата. И лично за нас всичко ще се превърне в една хармония.

29 октомври 1916 г., София

Учителя за Христос и съвременната епоха

Всичко това, което гори, ще се срути, всички тия неща, които са спъвали човешкия прогрес, ще бъдат съборени и тогава върху развалините Господ ще съгради нещо добро. Да не мислите, че животът ще се свърши. Идва епоха по-величава, отколкото е имало досега и ние можем с радост да очакваме това светло бъдеще. От тия бури, които идват да дезинфекцират, да пречистят света, не трябва да се боим ни най-малко – трябва да благодарим на Бога, че те идват. И няма защо да се стараем да ги предотвратим, па и никак не можем ги предотвратим – те ще минат и ще принесат своето добро. Само трябва да бъдем готови, когато дойде Христос (за някои е дошъл, за някои ще дойде първа) да ни каже думите: „Който служи на Мен, Мен да последва“, да Го последваме. Ще Го последваме или не? В това последване ще намерите идеала на индивида, на дома, на обществото, на народа и на цялото човечество – то е смисълът на човешкия живот тук на Земята.

9 август 1914 г., София

Христос иде вече в света, Възседнал бял кон, да проповядва Божието Слово. Гласът Му ще се чува навсякъде, по целия свят и като огнен меч ще прониква в умовете и сърцата на хората. Който не може да издържи Неговата Светлина, ще ослепее. И злото не може да издържи на тази светлина – то ще се стопи и изчезне. Иде краят на злото в света. Божествената светлина ще произведе обратни резултати: на Земята ще настане голям мрак и тъмнина, а в душите на хората ще внесе голяма светлина. Не става ли същото и със земното кълбо? Когато едното полукълбо се осветява от Слънцето, другото е в мрак. Това не трябва да ви смущава, но помнете: когато се изпречат противоречия на пътя Ви, Божественото Слънце е изгряло вече. Има дни на сенки, които временно закриват неговата Светлина. Бъдете гото-

ви да използвате благата, които Бог носи за своите избраници. Кои са Божиите избраници? Тези, които имат светли мисли и благородни чувства и желания.

Днес проповядвам за живия Христос, който ще проговори чрез хиляди уста. Много проповедници, свещеници, учени, философи, музиканти ще призват хората към работа, която ще им донесе великото вътрешно освобождаване. Всички заедно ще запеем химн на Божията Любов. Само така ще разберем какво представлява Любовта, която ще ни заведе при Сина и при Отца. Само Любовта е в състояние да прероди човека.

Стрежете се да Го видите и познаете, за да станете граждани на Царството Божие. Стрежете се да намерите мястото си като угодник в Божествения организъм. Щом намерите мястото си, не се борете да заемете първото място. Който изпълнява службата си както трябва, той е на първо място. Къде ще бъде нашето място? Като българи, вие ще бъдете поставени в дупката, която евреите направиха в ребрата на Христа – тя и до днес още е отворена. На всички хора, на всички народи е дадена една и съща задача – да запушат дупката в ребрата на Христа, която от две хиляди години още зее.

Христос е близо вече до Земята. Той носи своето учение, с което е решил да обърне Земята с главата надолу, но да изпъди дявола. Той носи нова табела, на която е написано: „Царството Божие иде на Земята.“ Каквото и да стане със света, Царството Божие ще се въдвори на Земята – това е решението на Бога, на Ангелите, на всички възвишени същества. Който не вярва, нека се моли да доживее това време – да види Царството Божие, реализирано на Земята. Като види, ще повярва на думите ми. Който вижда нещата, не се нуждае от доказателства, той вярва на очите си.

18 февруари 1917 г., София

За езика

Учителя

Буквите не са произлезли произволно. Има си особен път, по който езикът е дошъл в света. Езиците не са създадени на земята. Те са копие на нещата от невидимия свят. И езикът на всеки народ е нареден според неговото развитие.

За да слезе речта от разумния свят, първо са се явили съюзите. Те са път за разумната реч. След съюзите дошли глаголите, които показват действие – трябва да се работи в света. Който слиза на материалното поле, трябва да работи. Който не работи, не трябва да слиза. След това иде обходата – как трябва хората да се отнасят помежду си. Затова дошли прилагателните. След тях – местоименията. Те учат хората на отношение между лицата аз, ти, той. Най-после дошли съществителните имена – господарите на света.

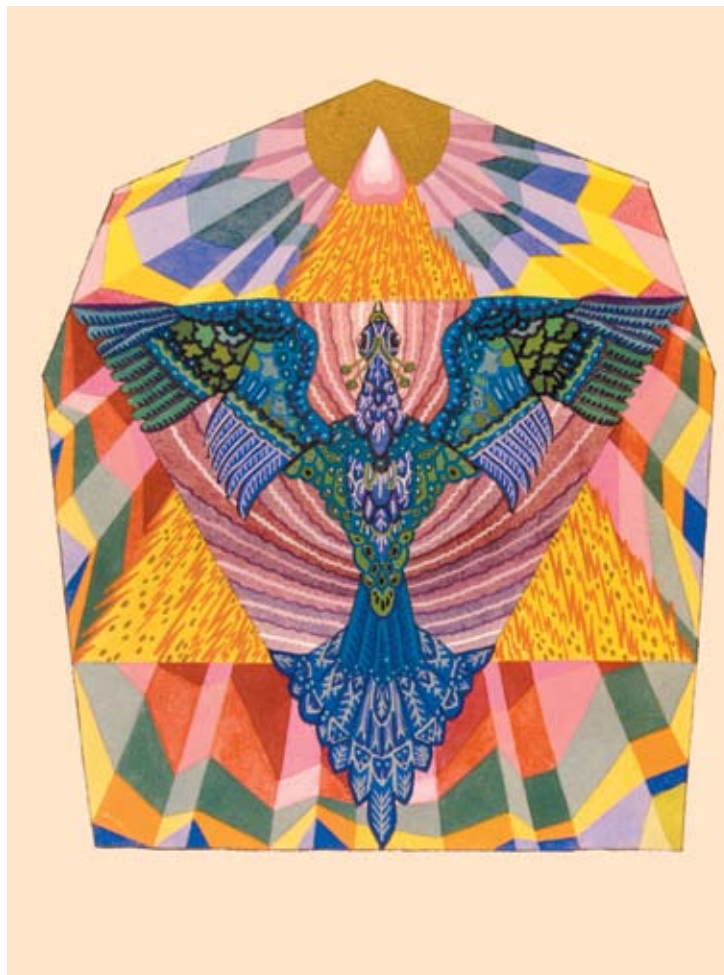
Няма безсловесни същества, но всяко говори по различен начин.

Вземете например думата „куче“. Тя не е българска. Частицата „ку“ означава „искам“, а частицата „че“ – „да бъде“. Значи, да бъде това, което искам. Това значи думата „куче“. И наистина, каквото иска кучето, всякога се сбъдва. Кучето, като започне да обикаля около господаря си ту от едната, ту от другата страна, помахна опашката, поумилква се, докато най-после овчарят го погледне и каже: „Нямам много хляб, но понеже си добро, умно куче, ще ти дам“. Отваря торбата си и му дава хляб. Казвам: Умно нещо е кучето.

В какво седи мекотата на думата „пиленце“?

В слогът „пи“ има нещо хубаво, красиво. „П“-то в дадения случай означава плод, който зрее. Като го гледаш, наслаждаваш се, радваш се, че може един ден да го опиташ. Бащата под думата „пиленце“ вижда известни способности и чувства у детето си, в него има нещо, което ще узрее. Идеята вътре е скрита. Детето разбира и чувства вътрешния смисъл. Като каже „моето прасенце“, пак е същото. Тогава по какво се отличава „прасенце“? ПРА – чисти се. Прасе значи „чисти се“. Какво лошо има в думата „прасе“? Той се чисти, той се ПРА. То е цяла философия. От трептенето на звуците в една дума зависи вътрешното ѝ съдържание.

Така и в природата първа трябва да учите

Николай Райнов, Илюстрация

(от албума „Николай Райнов – посланик на светлината“, Изд. Захарий Стоянов, С. 2009)

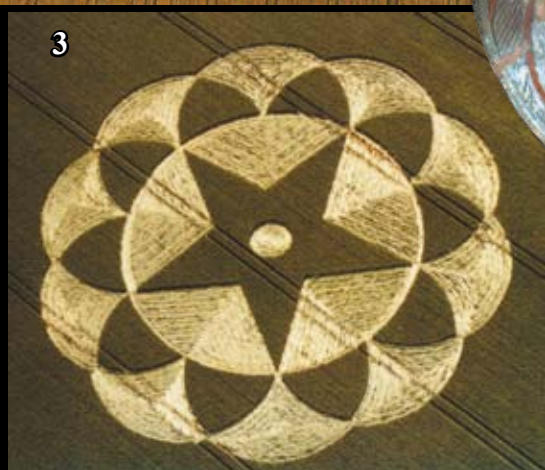
Когато и да срещнете, кажете ту една добра дума (тоже и тислено), даже и ако не познавате човека. Може да не ту помогнете за толената, но вие ще помогнете на Божествения план.

Божествения език. Отсега нататък ви остава да учите езика на небето. Ти казваш например: „Аз те обичам“. Ту е един земен език. Кажете ми на небесен език една дума. Аз бих желал от вас да чуя една небесна дума.

Знаете много добре, че понякога една само буква да не я турите на място, може да ви сполеи голя-

Езикът на символите

1, 2, 3, 4 –
житни кръгове
в Южна Англия
5 – керамична
пинтадера,
култура
Караново 6
6 – тракийска
керамична
паница, ранен
халколит
7 – тракийски
керамичен съд, ранен
неолит
8 – българска шевица от
Добруджа

мо нещастие. Ако турите една съгласна пред „а“ или „я“, ще получите нещо приятно. Но ако произнасяте безразборно различни съчетания, може да създадете цяла една музикална катастрофа. Трябва да знаете как да направите такова съчетание, че да звучи добре. Изобщо, трябва да знаете как да комбинирате звуковете. „М“, „Г“ и „Р“ никога не ги сдружавай, защото са една компания, която може да ти създаде неприятности. По възможност ги разединявайте. Казвам: цяла наука е да знаете „А“-то с кои съгласни хармонира и при какви условия.

Скръбни ли сте, болни ли сте, неразположени духом ли сте, произнесете гумата „АУМ“ няколко пъти, даже да не разбирате смисъла ѝ. Аум е дума на Духа и винаги помага.

Глаголът „имам“ крие магическа сила в себе си. Употребявайте го при всяко обезсърчение, недоволство, страдание. Ако нямаш пари, обърни се към Слънцето и поискай от него злато – то ще ти даде. Златото има магическа сила.

Всяка дума произвежда в човека особен ефект. Има гуми, които ако ги изказваш постоянно, ще продължат твоя нос. Това е отчасти вярно. Има изключения. Има гуми, които продължават човешкия нос. Има гуми, които продължават човешките уши. Има гуми, които уголемяват човешките уста. Има гуми, които уголемяват човешките очи. Може с гумите да си направиш каквито вежди искаш, но ако знаеш.

Има известни гуми, които произвеждат ступени вънни, има други гуми, които произвеждат топлина в човека, а други – светлина. Има гуми, които произвеждат в нас тъмнина.

Постиженията на човека зависят от изкуството му да владее своя език.

Кажете една обидна дума на някого и той с години не може да я забрави, образува се рана в него. Казваш: „Празна работа са гумите!“ Празна работа, но създават всички спорове и неприятности в света. Преди всичко човешкият език трябва да се смекчи и да се възпита. Като музикант ти трябва да възпитаеш езика си. Езикът може да ти създаде и най-голямото благо, и най-голямото нещастие.

Трябва да възпитате вашия език. Някои хора и като мълчат, пак говорят. Да се възпита езика е много мъчна работа. Някой мълчи, но вътре в себе си мърмори. Ще го възпитаеш, тъй както ученик се възпитава. Ще му диктуваш хубаво. Не допускайте езикът ви да произнася никакви празни гуми, ако искате да бъдете човек в пълния смисъл на думата. Много пъти се произнасят гуми, за които после се плаща. Ние сме произнасяли празни гуми, за които плащаме

глобите.

Кой човек е мълчалив? Здравият, умният, добрият човек е мълчалив.

Докато не изкажеш мисълта си, не си отговорен.

Всяка мисъл се развива правилно в мълчание.

Създайте си един речник от десет гуми, които да имат само едно значение. Като ти кажат „добрина“, веднага да изпъкне в ума ти едно хубаво, силно желание; като ти кажат „добро“, ако си болен, веднага да станеш и да бъдеш готов да послужиш. Като чуеш гумата „Любов“, и мъртъв да си, да станеш и да кажеш: „Готов съм всичко да направя“.

При много говорене грехът е неизбежен.

Изповед човек може да направи само пред Бога. Пред глупав човек пак никога не се изповядвай за нищо.

Умният трябва да знае всяка една мисъл какви последствия може да има. Също и всяка една изговорена дума какво ще донесе след себе си.

Думите, с които си служите, трябва да бъдат златни. Това да са гуми, които не се окисляват, не се изменят, не изгубват своята стойност, като житното зрънце. Те носят Божието благоволение.

От езика зависи щастието или нещастieto на човека.

Ние не знаем как да произнасяме някои гуми, нито как да вдигнем ръцете си и затова не можем да се ползваме от благословенията на Небето. Ако знаете как да произнасяте гумата „Любов“, може и дявола да връзвате. Ако някой ви се сърди, вие го срещнете, произнесете мислено тази дума и ако той престане да ви се сърди, това значи, че правилно сте я произнесли. Особена атмосфера ще се създаде около вас, ако знаете как да произнасяте гумите „Живот“, „Благост“, „Любов“, „Мъдрост“, „Христос“, „Дух“.

Произнесете няколко пъти гумата „здраве“ и вижте какъв резултат ще имате. Всяка дума има свой определен ключ. Ако намерите ключа на гумата „здраве“ и я произнесете три пъти пред някой болен, той непременно ще оздравее. Като произнесете правилно гумите, ще проверите силата, която се съдържа в тях. Както водата измива нечистотии по своя път, така и гумите, правилно произнесени, измиват всички нечистотии. Всички болести са резултат на изопачената човешка мисъл.

Всички гуми, които са мощни и силни, тихо да се произнасят.

Който има душа, не говори за другите лошо.

Ако кажеш на човека лоша дума, четири поколения ще плащат за нея. Ако добрите гуми не траеха

векове и хилядолетия, вие никога не бихте излезли от мочурлиците на този свят. Добре че като си казал сто лоши думи, казал си и една добра, за да се балансираш.

Във всеки език има известни думи, с които може и камък да се разтопи. Има думи, които правят злато. Има думи, които мъртви възкресяват. Има думи, които ако произнесеш, знание дават.

Някои хора къннат и думите им са толкова силни, че клетвата може да се сбъдне, изречените думи да улучат.

Като знаете силата на словото, трябва да сте много внимателни, да избирате думите, с които си служите. Някоя майка е недоволна от детето си и го проклена. Не се минава много време и клетвата го постига. Бъдете внимателни в думите, мислите и чувствата си.

Всяка дума съдържа в себе си взривни елементи, каквито има и в химията. Ако не знае свойствата им, човек може да си причини големи пакости. В това отношение магията е опасна наука. Има думи в магията, които съдържат магическа, динамична сила в себе си. Не знае ли кога и как да ги употребява, и къде, човек може да причини ред злини както на себе си, така и на окръжаващите. Затова изучавайте ония науки, които повдигат човека и не му причиняват пакост.

Човек няма право да говори каквото и да е, по-неже като изкаже една дума, създава вече нещо.

През гърлото ти и през твоя ларинкс трябва да минат най-хубавите думи. Като отидеш в другия свят, всички думи, които си изказал тук, в другия свят са филмирани – всичко, което сте говорили от детство до старост, всичко е записано като на филмова лента. Ще чуете и ще видите всичко, което сте вършили и тайно, и наяве.

Човешкото говорене има една опасна страна. Тя е следната. Когато един човек е подпушван дълго време, той прилича на вода, която се набира и като я отпуснеш изведнъж, бързо тече. Такъв човек започва да говори и после не млъква. Обаче в Божественото говорене законът не е такъв. Там, като си туриш стомната, чуваш ѝ гласа. Господ ти казва: „Вземи си стомната от извора, защото колкото и да стоиш, нито капка повече няма да влезе вътре. Вземи си стомната!“ Колкото се е напълнила, за тебе е достатъчно. Нещата са приятни, докато стимулират у нас желание, защото ако говориш дълго време, има хора, които са много чувствителни, казват: „Стига, много се уморих, повече не мога да издържам“. Това е Божественото. Ще дойдеш до една мярка и ще се

спреш.

Има един език, на който хората трябва да говорят. Този език е разумен. В Божествения свят няма време – там като ти кажат една дума, трябва веднага да я разбереш. В Божествения свят няма да ти говорят с часове, както аз ви говоря. Там времето е малко; ще ти загатнат нещо и ти всичко ще разбереш. А пък тук ще ти говорят един час и ще кажеш: „Нищо не разбрах“. Говорят ти още един час, два часа, а въпросът остава пак неразбран. А пък в Божествения свят не е така. Там като кажат една дума, достатъчно е. Ти можеш да се усъмниш, че с една дума може всичко да се разбере. Може ли да ми кажете такава дума? Хайде, аз ще ви улесня: „Обичам те“. Като кажа тези думи на онова, бедното момиче, то тая мисъл заработва в него. То знае, че ще има грехи, обуца, къща, училище и пр., цял един красив свят се отваря пред нея. Казат ѝ: „Не те обичам“, веднага този свят се затваря.

Всяко произнесено слово съществува в пространството. Словото привидно е изчезнало. Всички хубави, знаменити речи, притчи, слова, могат да се възстановят.

Словото в магичен смисъл е най-високата от всички магични сили. Ще дойде ден, когато само чрез силата на словото ще се извършват неща, които граничат с чудеса.

За да бъде духовно здрав, т.е. психически здрав, човек трябва да се храни с чисти мисли и чувства. Затова Христос казва: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си“. Христовата плът и кръв подразбира разумното Слово.

Ако разумното Слово не проникне в човека, не стане негова плът и кръв, той не може да прояви доброто в себе си, не може да бъде духовен. Мощно нещо е Словото!

Не мислете, че само с физическа храна може да се живее. Христос казва: „Не само с хляб може да се живее, но и с всяко Слово, което излиза от устата на Бога“. Като дойде тази храна, тя ще се отрази на целия ви живот.

Един ден душата ще се храни само със Словото и тогава човек ще бъде здрав, няма да боледува. Сега боледувате, защото не се храните със Словото Божие.

Живият хляб е разбраното Слово.

Коя е чистата храна? Словото Божие е чистата храна. Има книги, които са отлична храна за всеки.

Когато лошите и грешните хора възприемат Словото на праведните и го приложат, светът ще се

оправи. Чрез добрите хора Бог говори, а чрез лошите хора Бог възприема лошото и работи.

Новият човек разбира Словото Божие и го прилага. Това му придава особена вътрешна красота, но и външна. Главата е добре оформена, чертите са правилни и красиви. От всяка клетка излиза живот и енергия.

Седемте цвята на дъгата са елементи на космичното Слово, а космичното Слово е Словото на Духа, което звучи в цялата Вселена и се изявява

в небесната хармония и в Словото на Великите Учители. Когато във всички форми в природата видите Божественото, то е Словото. Словото ще събуди Божественото във вашата душа.

Човек е станал човек по единствената причина, че Бог го е направил. Той чрез Словото ни е направил. Всички животни също са направени чрез Словото на Бога.

ВЕЗБЕНАТА ПИСМЕНОСТ

Борис Николов

У българския народ има едно древно изкуство – бродирание с цветни коприни върху тъкани, пак от коприна; бродирание на блузи, пояси, ръкави, елечета, ризи, които се дават за спомен на любим човек – при годежи, сватби, кръщения, имени дни и други празници. Тук творецът е влагал най-голяма любов и умение. Направял е най-хубавото, на което е бил способен, предавал е най-хубавото, което има в себе си. То е презръдка, целувка... Такива образци в българския народ има безброй много, везба – навсякъде. Туй е било най-любимото занимание на жените. Това са чудни плетеници – везби, шевници, където ръката на майстора, водена от любовта и въображението, е създавала прекрасни образци. Това е женско изкуство. Но в това изкуство е скрито и друго, много рядко явление – „шепота на душата“ – говор на душа с душа.

Преди много години старата изуменка на женския манастир в Габрово ми показваше везби. Такива тя имаше много, събирани години от народа, и ги пазеше свято в една ракла. Тази монахиня се казваше баба Елисавета (или София, не помня добре името ѝ). Тогава, още ученик, аз събирах народни умотворения. Седнем до софрата на трикраки столчета, покрие баба Елисавета софрата с чиста, бяла кърпа и разгъне отгоре риза със сложна везба. И ми покаже във везбата: „Синко, я погледни, не виждаш ли тука буква?“ Тогава аз изучавах и старите азбуки – глаголицата и кирилицата. И виждах в сложната плетеница наистина – буква! А до нея – друга, и друга... Тя туря ръката си на буквите, мести я по везбата и чете... Получава се дума – благословия, добро пожелание. Буквите са от старинната азбука

– глаголицата: те имат прилика с буквите от древните източни азбуки – индуски, китайски, японски, египетски, персийски. Глаголицата е гадена още в петия век от готския епископ Улфила, който е живял в Мизия, в Никополска-Иструм...

Като ми показваше баба Елисавета буквите с ръка, аз наистина ги различавах в плетениците; като ги свързвах в думи, те оживяваха и се явяваше малка молитва, благословение или благопожелание. Ето каква писменост се крие в народното изкуство – много древно, от незапомнени времена. А може би в това изкуство са скрити и някои данни за историята на този народ, не знам. Това беше много отдавна.

Но изуменката, баба Елисавета, като туряше ръка на буквите, почваше и да ги пее понякога. От къде вземаше тези мелодии? Ех... От живота преди векове... Като ги слушаш, тръпки те побиват. Пък и какъв глас имаше тя! Беше глас като зряло жито. Пееше със затворени очи, като че гледаше в другия свят... Много гласове се чуваха в тези мелодии. Учудваше ме откъде ги изваждаше баба Елисавета. Туря ръка на буквата, затвори очи и пее...

Всички изкуства, каквито и да са, са език на космичните човечества. Човечествата във Всемира винаги са общували, общуват и сега. Ами – това е смисълът на изкуството, то не е лично. Вдъхновението иде от целия Всемир, безброй много човечества живеят и техният живот се изявява чрез изкуствата. Тъй и ние го познаваме тук, на Земята. Душата знае космичния език, преживява го, дава му израз по хиляди начини – в творчеството. Чрез мисъл, рисунък, песен, везба, поезия, танц...

ЕНЕРГИЯТА НА СЛЪНЦЕТО

ИНТЕРВЮ на Живко СТОИЛОВ с Х. Р. МАНЕК специално за сп. Житно зърно

Житно зърно: От кога и как започнахте Вашите експерименти със слънчевата светлина? Можете ли да се представите на нашите читатели?

Хира Р. Манек: Благодаря! Започнах да се интересувам от практиката със Слънцето от 25 годишен, когато бях при Майка Мира в ашрама на Шри Ауробиндо. Тогава започнах да чета и да правя свои собствени наблюдения и проучвания относно най-различни практики, свързани със Слънцето, които могат да се срещнат при различни култури, различни хора, в различни свещени текстове по цял свят. В продължение на 30 години само събирах данни и впечатления за слънчевите практики. Когато станах на 55 години започнах с практиката „sungazing“, която сега преподавам по цял свят, и за 3 години постигнах голям личен успех. Тази практика е позната под различни имена: сурия намаскар,

слънчева или соларна йога, аполо-терапия, хелиотерапия и т.н.

Ж.З.: Какви физиологически промени почувствахте в тялото си, когато започнахте да практикувате? Какво се случи? Регистрира ли се промяна в храносмилателната или в отделителната Ви система, например? Въобще какво Ви е отношението към тялото?

Х. Р. Манек: Най-големият проблем на човечеството е душевното здраве. Умът ни не е балансиран, никога не мислим позитивно, животът ни винаги е придружен от страха, имаме толкова много пороци и слабости... Чрез тази „sungazing“ практика първо се сдобих с прекрасно душевно здраве, започнах да се радвам на душевен мир, който стана постоянен в живота ми. Същевременно практиката се отрази и на физическото ми тяло – мързелът, липсата на енергия изчезнаха. Даже и

на годините, в които съм сега, се чувствам отлично – пътувайки по света, никога не се изморявам, пълен съм с енергия. Не се появила никакви огромни промени нито в храносмилателната система, нито където и да е в тялото, не, това не е от значение в случая. Всички части на тялото ми се радват на прекрасно здраве, заредени са с енергия. Животът ми се поддържа основно чрез енергията на Слънцето.

Ж.З.: Имате ли някаква специална медитация или практикувате единствено „sungazing“?

Х. Р. Манек: Това е моята медитация. Практиката „sungazing“ по естествен път те води към дълбока медитация. Какво е медитацията всъщност? Ние сме в медитация, когато не сме обезпокоявани от мисли, произхождащи от начина ни на живот. А когато практикуваме „sungazing“, ние ставаме способни да сме в състояние на 24 часа, постоянна медитация. И това е най-хубавата част от практиката. Наричам я „непрекъсната медитация“, тъй като постоянно продължава, никога не свършва.

Ж.З.: Да разбирам ли, че за Вас медитацията е спиране на мисълта или спиране на пречещите ни мисли?

Х. Р. Манек: Мислите никога не спират. Те ще идват, докато мозъкът функционира. Докато живеем, ще имаме мисли. Но чрез „sungazing“ мислите престават да бъдат ужасяващи, а божествени и даже мислите, засягащи ежедневни рутинни дейности, ще бъдат

също божествени.

Ж.З.: Появиха ли се промени във вашата възприемчивост и чувствителност? Развили ли сте шесто чувство или нещо подобно чрез практиката? Учителят Петър Дънов говори, че в бъдеще човек ще развива все повече своите потенциални възможности.

Х. Р. Манек: Да, има толкова неща, които физическото тяло може да направи. Например, ние гледаме чрез очите си, говорим чрез устата си, но човек ще развие способността да вижда и говори чрез пръстите си. Всички тези възможности съществуват в латентно състояние и тяхното развитие отнема време, тъй като е свързано с духовния напредък на човека. Но ако такива неща се случат естествено при някой, най-добре ще е да ги приеме. При мен се изостри интуицията – знаех какво предстои да се случва, знаех с какви хора ще се срещна... Но тези неща е много трудно да се обясняват и често се разбират погрешно, затова не се занимавам да обяснявам подобен род „сидхи“ или т. нар. необикновени човешки способности. Моята настояща цел в света е да преподавам как можем да укрепим здравето си; а здравето е един от най-големите проблеми на нашето човечество. И така, човек може да си изгради съвършено здрава аура, енергийните кръгове около тялото ще са мощни. Тази аура може да бъде фотografiрана. Сега съществуват толкова много устройства, които могат да заснемат или отчетат ауричното поле на кое и да е физическо тяло.

Ж.З.: Мислите ли, че хора, които нямат интерес към духовното, не вярват в Бог или са материалистично настроени, могат да имат успех с Вашата практика?

Х. Р. Манек: Аз се опитвам да дам нова концепция за това що е духовност. Някои хора вярват в Бог, други не вярват. Някои вярват в духовното, други – не. Но дори и тези хора, които вярват или имат някаква духовна практика, първо трябва да са здрави физически и психически. „Sungazing“ практиката улеснява духовния път. Всеки на този свят се нуждае от здраво тяло и здрава психика. Докато духовността вече е личен избор. И така, когато хората започнат да практикуват „sungazing“ и придобият първо – физическо, после – психическо здраве, по естествен начин автоматично се обръщат към духовното. Този, който се радва на физическо здраве и на психичен мир, спонтанно става духовен. Ето затова отдавам много по-голямо значение на резултатите от практиката, свързани със здравето. Всеки може да практикува, за да бъде по-жизнен и по-здрав. А когато сме идеално здрави, природата на тялото ни естествено се обръща към духовното. И така, със или без духовни идеи, тази практика може да бъде прилагана и ще последват положителни резултати.

Ж.З.: Учителят Беинса Дуно е предсказал, че човечеството ще започне да използва повсеместно слънчевата енергия след 2100 години. И тогава хората ще спрат да ядат и ще започнат да се зареждат с прана. Какво мислите по този въпрос?

Х. Р. Манек: О да, това започва бавно да се случва. Знаем, че съвременният свят е изправен пред сериозни индустриални и икономически проблеми. А всички те могат да се разрешат чрез използването на този неизчерпаем източник – слънчевата енергия. Световната икономика като цяло е в криза, цените се вдигат и хората се опитват да намерят ефи-

касни начини за тонизиране и лечение на тялото, без да изразходват много средства, без да използват лекарства, без да се подлагат на ядене или на гладуване. Хората ще могат да укрепват телата си посредством този тип слънчеви практики. И така, даже и в наше-то съвремие неговото предсказание се сбъдва на 100 %.

Ж.З.: Всъщност не сме сигурни както точно е казал Учителя – дали „след 2100 години“ или „след 2100-тата година“ това ще се случи, защото го нямаме записано точно.

Х. Р. Манек: Кое-то и от двете неща да е казал, ние сме свидетели, че то е започнало да се случва. Даже от 2000 година много хора вече са заинтересовани от Слънцето. Лично аз през 2000 година направих важен експеримент, свързан със „sungazing“. Нека не се интересуваме от точната година, а от същината на това, което е казал, защото виждаме, че точно това се случва стъпка по стъпка.

Ж.З.: Каква е вашата визия за еволюцията на човечеството?

Х. Р. Манек: Моята визия е, че човечеството върви към по-добър период. В Индия го наричаме Сатйа Юга – епохата на Истината. Сега в света съществуват много проблеми, но с времето те ще се разрешават. В епохата на Истината ще настъпи мир и просветление, човечеството ще бъде пропито с енергиите на любовта, милостта и милосърдието, ще настъпи световен ред на съгласение.

Ж.З.: Запознат ли сте с учението на Исус Христос и Неговата мисия.

Х. Р. Манек: Да, познавам учението Му и Неговото предсказание, че ще се въдвори Царството на Любовта – хора-

та ще започнат да гледат един на друг като на братя и няма да има повече нещастия в света. И това се случва в нашите времена. Чрез практиката „sungazing“ малко по малко започваме да усещаме присъствието на тази вечна, непреривна енергия – Божествена-та Любов, тъй като Слънцето е именно неин проводник. Слънцето може да ни настрои на честотата на Божествената Любов.

Ж.З.: Разкажете за резултатите от изследванията, които ви правиха в САЩ, напр. тези на д-р Маури Пресман. Какво същност откриха?

Х. Р. Манек: Откриха, че човек може да живее много дни без традиционната храна, само на слънчева светлина и вода, и пак да остане силен и здрав. Подробно откритие може да има голямо приложение при провеждането на космически експерименти и пътешествия. Екип от учени от Университета „Томас Джеферсън“ и Пенсилванския Университет, които ме изследваха, в това число Андрю Нюберг и д-р Георг Бренард, бяха спонсирани от НАСА по иновационен проект за въздействието на светлината върху човешкото тяло. Някои учени бяха директно, други – индиректно включени в изследването.

Ж.З.: Колко дни бяхте под наблюдение и без храна?

Х. Р. Манек: Продължителността на експеримента беше 130 дни. Но съм имал и по-продължителни периоди на наблюдения. Най-основният експеримент с мен се проведе малко по-рано в Индия, от международен екип от учени, в това число д-р Сидхир Шах и д-р К. К. Шах. Тогава останах 411 дни пак само на вода под постоянно 24 часово лекарско наблюдение.

Ж.З.: И те са открили, доколкото зная, че епифизната Ви жлеза се е увеличила.

Х. Р. Манек: Да, това беше основното им откритие, че епифизата ми е двойно по-голяма от нормалния за човека размер и че е станала много по-активна и жизнена.

Ж.З.: Какво е Вашето лично обяснение за случилото се с Вас? Според Вас кой орган преобразува светлината в жизнена сила за човешкото тяло?

Х. Р. Манек: Всичко в този свят е кондензирана светлина, в това число и човешкото тяло е светлина. Даже и учените вече се съгласяват, че човешкото тяло е кондензирана светлина и може да се храни със светлина. И това е, което казвам на хората – човешкото тяло е светлина, може и трябва да приема светлина, тогава всички органи в нашите тела ще започнат да се хранят със светлина и стават светлина, пълни с енергия, и точно чрез светлината може да намерим просветлението.

Ж.З.: Но ние не знаем със сигурност механизмът на преобръщането...

Х. Р. Манек: Много е трудно да се каже какъв е точно механизмът. За сега нека просто сме щастливи, че нещата се случват така – приемайки светлина, просветляваме. Това е най-същественото. Как точно става, все още си остава загадка, при всеки човек се случва по индивидуален път, но факт е, че се случва.

Ж.З.: Г-н Прахлад Джайн, твърди, че посредством определена техника с езика произвежда божествената есенция, амрита, с която хранва тялото си.

Х. Р. Манек: Да, това е „кечари видя“ или „кечари мудра“. Езикът натиска определена точка зад небцето в гърлото. Да, има такива хора, които хранят тялото си с амрита (бел. рег. – „божествен нектар“). Но тази

техника много малко хора могат да я практикуват, тъй като е трудна и изисква огромна концентрация – да извиеш езика си към гърлото и да го накараш да докосне определена точка там... Аз не уча хората на такива сложни и напрежнати техники, а как чрез най-лесната и достъпна техника да постигнат същото. Всеки може да практикува „sungazing“, без да има нужда от специална подготовка или от постоянното присъствие на компетентен учител.

Ж.З.: Бихте ли направили едно важно уточнение за нашите читатели относно „sungazing“ практиката – Вие казвате, че има разлика между това да се стъпва бос върху почва и да се ходи бос върху трева? В какво се състои тази разлика?

Х. Р. Манек: Хогенето върху трева изстудява тялото. А когато изстиваш, губиш енергия. Затова казвам на хората, които се интересуват от точното протичане на енергиите – не ходете бос върху трева, а само върху почва. В почвата има много акумулирана слънчева енергия. Така че, когато ходите по тревата, нямате директната подкрепа на земята. Това (хогенето по трева – бел.рег.) се препоръчва само, ако искате да неутрализирате в себе си неблагоприятните, тамастични (инертни – бел. рег.) енергии. Но когато започнете да се занимавате със „sungazing“, натрупвате повече енергия в тялото и хоженето върху трева вече не е предимство.

Ж.З.: Но Паневритмията е препоръчително да се изпълнява точно върху трева. Това според Вас правилно ли е?

Х. Р. Манек: Ако практикувате нещо при определени обстоятелства, няма проблем. Когато умът приеме дадено нещо, то не може да навреди. Единстве-

но, ако стриктно искате да изпълнявате „sungazing“ практиката, тогава ходенето по тревата не е препоръчително.

Ж.З.: Тези, които имат опитности с постенето, знаят, че човек има две основни пречки за преодоляване. Едната е физическа – гладът. Но следва втората пречка, която има чисто психологически произход – необходимостта от усещането на храна чрез езика в устата, което по определен начин е свързано с чувството за страха от смъртта. Тя се оказва много по-трудна. Мислите ли, че тази необходимост да усещаме храната, е дълбоко вкоренена в мозъка и до каква степен човек може да се освободи от нея по време на пост?

Х. Р. Манек: Да, тя е много дълбоко вкоренена и когато правите насилствен пост, ще срещнете големи трудности в това отношение. Но ако гладът естествено излезе от вас, тогава просто няма да имате подобни проблеми при постене. Това, което препоръчвам, е да не се впускате в насилствени гладувания. Първо се уверете, че постът става ваше естествено състояние и тогава продължете с него.

Ж.З.: Има хора с опитности във фините енергии, напр. усещат енергията Кундалини на определено ниво. Каква Ви е препоръката за такива хора с пробудени вече по един или друг начин сетива? Трябва ли да променят нещо в техните практики, ако започнат да практикуват „sungazing“; би ли могла да им бъде полезна тази практика по някакъв начин или просто нямат нужда от нея?

Х. Р. Манек: „Sungazing“ практиката може да е от голямо значение за събуждането на кундалини (вътрешната енергия – бел. ред.), тъй като става въпрос за

енергия. Слънчевият възел е същата тази енергия. Той има връзка със Слънцето. Кундалини е под слънчевия възел, те са свързани. Така че, ако искате да събудите кундалини лесно, то „sungazing“ практиката прави чудеса в това отношение. Другите практики изискват своето си време, имат си съответните усложнения, проблеми, които се избягват чрез „sungazing“-а.

Ж.З.: Кога и как разбрахте за Омраам Микаел Айванхов?

Х. Р. Манек: Не мога да кажа точно, защото когато хората разбраха за опитите ми със „sungazing“-а, започнаха да ми изпращат много информация от цял свят. И тогава чух за този Омраам Микаел Айванхов и прочетох някои негови книги. Неговите книги са достъпни дори и в Индия на английски.

Ж.З.: Вие препоръчвате на първо място суродоядството? Но повечето хора все пак готвят храната си.

Х. Р. Манек: Всичко е въпрос на личен избор. Никой не може и няма право да налага това или онова на хората. Ние просто предлагаме това, което ние чувстваме, че е добро. Въпрос на индивидуален избор е дали да се приеме или не. Нищо наложено чрез насилие няма да даде резултат. Нещата

се случват по пътя на хармонията и позитивното убеждение, тогава хората могат да разберат...

Ж.З.: Сходните страни между това, което видяхте в Бялото братство и това, което вие проповядвате?

Х. Р. Манек: Ползите от практиките са сходното. Практиките на движението на Бялото братство, танците и всичко останало се прави с определена цел, която е същата, която и аз проповядвам. Единият начин е пътя на традицията, на сърцето, а моя път е научен, без да изисква някаква вяра...

Ж.З.: Имате ли някаква специална цел, която сте си поставили в бъдещето, основаването на центрове и т.н.?

Х. Р. Манек: Не, нямам за цел да основавам центрове, защото не е необходимо. Практиката е много проста. Индивидът е сам за себе си център. Целта ми е само да разпространявам това послание сред хората по цял свят чрез интернет, чрез пътуванията си...

Ж.З.: Постоянно ли пътувате. Имате ли нужда от почивка?

Х. Р. Манек: Аз пътувам постоянно за последните 9 години. 7 до 8 месеца аз съм на Запад, а през останалото време на Изток. Винаги съм на път. Много рядко в къщи. И това е през цялата година.

Ж.З.: Чувствахте ли в детството си, че сте по-особен, нещо специално?

Х. Р. Манек: Не, не съм имал такова усещане чак до 55-та си година. Дори и сега не се чувствам необикновена личност. В края на краищата това е практика за здравето. Има толкова много здравни практики по света, така че аз не съм различен, просто се опитвам да дам по-научно обяснение на тази древна практика.

Меланинът – гориво на бъдещето? (или: човекът е слънчева батерия)

Авторът на това революционно откритие е Антонио Солис Херера, хирург-офталмолог. През 2000 г. със своя екип той изследва причините за слепотата в Мексико, при което прави проучвания върху ретината и оптичния нерв с методи, подобни на спектрофотометрията. При това екипът разкрива изключителните свойства на меланина. Меланинът е хормон, произвеждан от пинеалната жлеза. Функциите му са неуточнени, знае се, че има връзка с бодърстването и съня, с образуването на кожен пигмент под влиянието на слънчевата светлина. В последните години все повече изследвания потвърждават ролята му във възприемането и реагирането на слънчевата светлина. В изследване, продължило 12 години, екипът на д-р Херера успява да докаже, че меланинът е основен енергообразуващ фактор в организма.

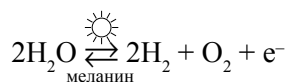
Предлагаме на читателя част от статия на д-р Антонио Солис Херера от 2008 г.

В изследванията си съвременните учени постепенно достигат до заключението, което е дадено от духовните учители и потвърдено от опита на Хира Манек: човек е светлина и се храни със светлина.

Накрая ние успяхме да потвърдим хипотезата си, която изглеждаше невероятна дори за нас – че меланинът доставя водород на клетката. С други думи, той улавя фотонната енергия и я превръща в химическа. Това ни смая, защото водородът е най-малкият атом във Вселената, най-разпространеният и е носител на най-използваната енергия в природата.

Можем да определим фотосинтезата като абсорбция на фотони от електромагнитното лъчение, последвана от йонен процес. Досега хлорофилът беше познат като единствената субстанция, широко разпространена в природата, способна да доставя водород на растителната клетка. Не беше известна никоя друга субстанция, която да улавя фотоните от електромагнитното лъчение и да може да даде достатъчна енергия, така че да разцепи молекулата на водата. Резултатите, получени с меланина, потвърдиха, че не само растенията притежават фотосинтеза, но също и бозайниците. С други думи: за животинското царство меланинът е същото, каквото е хлорофилът за растителното царство.

В различни научни институти са правени опити да се извлече хлорофил, с който да се задвижи процес на разцепване на водната молекула, при който се освобождава енергия; обаче действието на извлек от хлорофил се изчерпва за 20–30 секунди, докато извлеченият меланин е активен десетки, може би и стотици години, позволявайки да се осъществи разцепване на водната молекула. Въпросът беше: как меланинът извлича енергия от водната молекула? В молекулата на водата енергия се освобождава при разделянето и обратното съединяване на водородния и кислородния атоми.

Горното уравнение показва, че от две молекули вода в присъствие на меланин и под въздействие на слънчева светлина се получават две молекули водород, една молекула кислород и четири електрона. Когато обаче реакцията се обърне отгъсно наляво, водородът и кислородът отново се съединяват и дават вода и електричество, докато меланинът не претърпява промени, той само катализира процеса. Стрелките показват, че процесът се извършва в двете направления и може да продължава с години, понеже меланинът не се разрушава.

Ние установихме, че една трета от всичката енергия, с която човек разполага, идва от меланина, водата и светлината. Но тази една трета е първичната енергия, т.е. енергията, която активира химическите реакции в организма на човека. В съответствие с нашите терапевтични изследвания, живото-поддържащите системи се задвижват от тази енергия по един или друг начин или дори се нуждаят от химичната енергия на меланина, идваща от фотонната енергия, за да стартират жизнените процеси.

Друго фундаментално качество на меланина е неговата устойчивост във вода. Това е от съществено значение за генерирането на електричество. Например първите количества меланин, които екстахирахме през 1998 г., живеят своята девета година без каквито и да е признаци за разрушаване до януари 2007. Първите прототипи на фотоелектрохимични клетки продължават своя живот, генерирайки електричество вече десети семестър без прекъсване, на стайна температура.

УСИЛИЕТО ДА БЪДЕМ РАЗУМНИ

РАЗМИШЛЕНИЯ В КРЪГА НА ПАНЕВРИТМИЯТА

Александър СТОЙЧЕВ

Ние всички – хората – сме разумни същества. Независимо дали сме по-млади или по-зрели, дали сме от една или друга раса, етнос, държава, дали сме последователи на духовна, окултна, религиозна система или не. В какво се състои нашата разумност? Може би в способността ни да разбираме заобикалящия ни свят, да променяме действителността, да опознаваме себе си и околните, да сме съзнателни за собственото си поведение, във възможността да сме свободни, да правим избор и след това да поемаме отговорността. В същото време е достатъчно да погледнем през прозореца или да включим телевизора си, да чуем новините или да влезем в трамвая и тогава може би ще трябва да преосмислим мнението си. Ние всички

– отново хората – замърсяваме природата ежеминутно, избиваме себеподобните си (физически и психически) и подминаваме, волюваме, лъжем и забравяме, използваме другите и нараняваме... Всичко това го правим все ние – Разумните Хора.

Какво общо има това с Паневритмията? Тук всички сме облечени в бели грехи и сме (или се опитваме да бъдем) Разумни, Добри, Милосърдни, Любящи... Разумността е първият основен принцип, върху който е изградена Паневритмията („всичко в света е разумно“). Това изглежда просто и разбираемо за всеки, но...

Достатъчно ли е да бъдем в свещения кръг на Паневритмията, достатъчно ли е да знаем движенията, да свирием и пеем мелодии

ите, да помним заглавията, принципите? И да се надяваме, че Разумността, Любовта, Мъдростта ще ни споделят ей така, от само себе си. Или трябва да приложим някакво усилие. Усилието да имаме насочена мисъл във всяко едно движение и стъпка, усилието да наблюдаваме нашето тяло и движения, емоции и мисли, усилието да разпознаваме какви чувства преминават през нас и да ги преживяваме съзнателно. Усилието да усещаме партньора, целия кръг, природата. Усилието да бъдем в свещено единение със себе си, с всички участници, с цялата жива и разумна природа, с Бог. Усилие, за да използваме всички упражнения (всеки елемент) за съзнателна и постоянна работа, за да се трансформират определени наши (и не само наши) емоции и мисли, да се освобождаваме от страхове, болки и проблеми.

„При Паневритмията човек трябва да мисли, да чувства и да се движи едновременно!“ – непрекъснат и съзнателен процес, за който е необходимо усилие. Това усилие ще ни помогне да използваме Паневритмията като метод за самовъзпитание. Дали свирим, пеем, играем или стоим извън кръга, ние трябва да положим минималното усилие да сме будни и да помним – кои сме, къде сме, какво правим, в името на какво сме се събрали. Да положим минималното усилие да сме съзнателни, внимателни и възприемчиви, за да можем да минем отвъд физическия израз и да достигнем до (а защо не и да проявим) онази група Велика Реалност.

Как да проявим тази Космическа Разумност? Можем и трябва да я проявим в мислите, чувствата, думите и делата си. И всяка от тези думи да бъде изпълнена с конкретно съдържание във всеки един момент от изпълнението на Паневритмията,

така че ако Учителят дойде до нас и ни попита:

Какво вложихте при изпълнението на „Евера“?

Какви мисли излъчихте и какви идеи Ви сподобиха при изпълнението на „Мисли“?

Какво Ви казаха клетките на Вашето тяло по време на „Красота“? *или*

Какви чувства имаше в първото, второто или трето движение на „Изгрява Слънцето“?

Каква промяна настъпи след изпълнението на „Квадрат“?

– да му отговорим ясно и конкретно. Да можем да му отговорим, че сме разбрали какво са ни „казали“ човекът до нас, поляната, планината, небето и Слънцето. Паневритмията е „стимулатор за извикване към живот на физическите и духовни сили на човека“, но от нас се иска работа. **Защото ако не сме осъзнати за мислите, чувствата и движенията си и те не работят заедно, няма да можем да постигнем обновителната сила и въздействие, заложили в нея.**

Това Божествено цвете – Паневритмия, толкова нежна, изглеждаща толкова семпла и достъпна, всъщност изисква огромно усилие на волята, концентрация и отдаване. И всичко това съчетано с радостта и вътрешната усмивка. Радостта, че ни има, че сме тук и сега на тази хубава планета Земя, че имаме невероятната възможност да сме част от цялото, да се учим, да се стремим да направим света (и себе си) малко по-хармоничен. И вътрешната усмивка, идваща от вярата, че това е добро и ще го бъде.

С дълбока благодарност към всички, които са част от Свещения кръг на Паневритмията.

Комисията по Паневритмия започва през 2010 г. цикъл от образователни курсове за преподаватели. Курсовете ще се провеждат всяко тримесечие, в събота и неделя. За лектори и водещи ще бъдат канени преподаватели с дълъг опит, психолози, педагози. Целта на курсовете е да дават всеобхватна подготовка на хора, които вече преподават или желаят да преподават Паневритмията.

Първият семинар ще се състои в началото на март 2010 г.

Повече информация търсете в началото на 2010 г. в сайта за Паневритмия:
www.panevritmia.info

ЗЕМЯТА НА КАТАРИТЕ

Д-р Светла БАЛТОВА

Когато пътуваш в Южна Франция и навлезеш в Прованс и Лангедок, често ще забележиш пътни табели „Земята на катарите“. Още първия път настръхнах от възторг, като видях този надпис. Все едно като наближаваш Велико Търново, да четеш навсякъде „Градът на богомилите“.

Споменът за катарите е жив във Франция. Отдавна са измели кладите, вятърът е разпръснал пепелта от изгорените тела на четирите посоки. Тя е обогатила земята и от нея е изникнал нов живот.

Кои са катарите? Всъщност те първоначално не са се наричали така, наричали са себе си „бон кретиен“ – добри християни. И са били такива. Кога е дошло името „катари“ – „чисти“? Може би след кладите?

Нека да надзърнем в туристическия справочник „Замъците на катарите“, който може да се намери навсякъде и е преведен включително на руски, китайски и арабски. Там се казва следното:

„В Северна Италия и Южна Франция църквата се сблъскала с една съперниеща ѝ религия, обявяваща своята доктрина за по-древна от тази на самата църква. Религията на катарите, „чистите“, има своето начало в Ориента и съвременниците ѝ са я приписвали на Мани, основателя на манихейството...“

...През 10. век в България се създава сектата на богомилите. Богомилските епископи са проповядвали в цялата Средиземноморска област и през 11. век тази нова вяра се разпространила в Северна Италия и

Южна Франция, като бързо станала полуофициална религия, със своя традиция, история и йерархични структури. През 1167 г. папа Никита, българският епископ, признат за папа на катарите на върховен съвет на катарските епископи, приел в истинската вяра църквите на Лангедок.

Тази истинска вяра, въпреки че са я наричали секта, е била по-близка до хората, отколкото надуто високоемие на Римската църква.

Поразяващо и уникално в европейската история е въздействието на тази вяра. Тя е обединила местните феодалы с безимотните катарски проповедници и чрез тях – със селяните и простолюдие. Помислете си, това става в Средновековието, когато думата „равенство“ не съществува! Тя е отредила на жената достойно място редом с мъжа тогава, когато жените са били третираны като собственост и дори и тези от най-благороден произход са били омъжвани по сметка, т.е. продавани. Това е било **революция на съзнанието**. И тя не е останала ненаказана, била е жестоко, безкомпромисно, планомерно потушена.

Но защо точно на тази територия е процъфтяла катарската ерес? Може би защото населението на Лангедок, както и това на Каталуня, има своя собствена култура, силно повлияна от трубадурите. Трубадурите не са просто певци на любовни песни. Те са носели духа на свободомислието, на преклонението пред красотата и – пред жената. Мисля си, че музи-

калната традиция на трубадурите е облагородявала десетилетия душиите на хората, живеещи в тези области и по един околн начин ги е обръщала към Сферите на красотата, за да ги свърже по-късно с истинската вяра.

Както при богомилите, и при катарите се различават три кръга вярващи. Най-външният са слушателите, следват вярващите, „фейдиги“, и вътрешният кръг са посветените – „свършените“. Последните са следвали строг и аскетичен живот, приет по собствен избор. Известно е, че те са минавали през много труден път на посвещение, в края на който са придобивали способности да изцеляват и дълбоки знания. Краят на пътя е бил увенчаван с единствения ритуал на катарите – консолamentum, даващ им пряк досег с Духа. Същият ритуал се е извършвал на смъртното легло при всеки вярващ. Проповедите и начинът на живот на свършените са се отличавали с голяма простота. Въпреки това те са били желани гости в благородническите домове, често са наставлявали владетелите от този край. А често и самите владетели или членове на семействата им са влизали в катарското учение. „Замъците на катарите“, които сега се посещават от туристи от цял свят, са замъците на онези благородници, които са приели катарската ерес или са се обявили в нейна защита и които са давали подслон на „свършените“ при гоненията.

Върху плодородната земя на Южна Франция и зелените ѝ равнини се издигат скалисти хълмове, на които са построени, устремени право нагоре, замъците на местните феодали. Най-известният от тях е Монсегюр – Планината на сигурността. Наречен е така, защото се е смятал за непревземан и е бил място, където са се оттегляли за усамотение и обучение предимно жените-свършени. Според преданията в предишните векове е бил свързан с мистериите на Граала.

Катарската ерес е обхванала огромни области в Южните части на Европа и е била трън в очите както на Римската църква, така и на френските крале. Последните са кроели планове как да подчинят независимите благородници на Окситания и да присъединят земите им към Френското кралство. Трябвало да се спомне, че населението на Окситания има свой етнически облик, свой език – Ок и е възприемало французите и прелатите, изпратени от папата, като напращници.

Така че е имало и религиозни, и политически причини за нашествие. През януари 1208 г. е убит папски легат в Сан Жил, което става повод папа Иннокентий III да обявява кръстоносен поход срещу еретиците. За участниците са били обещани земи и опрощение на греховете – индулгенции. Това е събрало под знамената на кръстоносците пъстра смесица от безимот-

ни селяни и граждани, скитници и престъпници от Северните части на Европа.

На 21 юли 1209г. е бил нападен и изцяло разрушен от кръстоносците град Безие. Населението от 20 000 души е избито – до крак. Историята ще запише с кървави букви думите на папския прелат Арно Амоури, духовния водач на похода: когато го запитали как да различават катарите от добрите католици, той отвърнал: „Убивайте наред, Господ ще разпознае своите.“ През август същата година за главнокомандващ е назначен Симон дьо Монфор, една зловеща фигура, спечелила си ужасяваща слава на палач. Първото му завоевание е Каркасон – един от най-големите и добре укрепени градове на Окситания. Обсадата на града трае дълго, многократно населението е призовавано да предаде катарите, на което хората от крепостните стени се провикват: „Ние всички сме християни, молим се заедно, живеем заедно и ако трябва, ще умрем заедно.“ Младият граф Роже Раймон де Тренкавел отбранява града и повдига духа на хората, по-големият му брат граф Раймон, извън града по същото време, е катарски епископ. Симон дьо Монфор обаче отбива реката и така оставя града без вода. Граф де Тренкавел иска преговори и Симон дьо Монфор го поканва в лагера си да преговарят. Веднъж попаднал в ръцете му, 24-годишният граф дьо Тренкавел е хвърлен в тъмница, където е оставен да умре от глад. Градът се предава и обитателите му са накарани да го напуснат чисто голи.

Пагането на Каркасон внася смут у населението в областта. И все пак смелият граф Пиер Роже де Кабаре защитава успешно замъка си Латур и селцето Кабаре. За да сломи съпротивата му, Симон дьо Монфор, след като е превзел крепостта Барм, заповядва да ослепят катарите, да отрежат ушите и устните им и така да ги преведат пред замъка Латур.

Латур се съпротивлява, но е превзет Минерв и повече от 150 души са изгорени на клада. Един по един падат замъците в Лангедок. Навсякъде се издигат клади. Стотици биват изгорени.

Две крепости на катарите остават непревзети – Керибус и Монсегюр.

Монсегюр е символът на катарската ерес. Издигнат е на хълм, обитаван още в праисторически времена, на височина от 1200 м. Мястото е било обект на преклонение преди катарите. През 1204г. владетелят на областта Раймон де Перийе построява замъка, който е непревземан. Гледката от там е възхитителна – надолу се вижда благодатната долина на Ариез, а в далечината – планинската верига на Пиринеите. Има останали доказателства, че в замъка са били извършвани астрономически наблюдения и ри-

Прогонването на еретиците от Каркасон през 1209 г., British Library, London

туали, свързани със Слънцето. След като всички останали замъци са разрушени и завзети, Монсегюр остава убежище, където се събират катарските посветени, вярващи и хора от населението. Католическите попове го наричат Синагогата на Сатаната, особено след като през 1232г. Гилабер де Кастр, катарският епископ на Тулуза, е принуден да дири убежище там.

През нощта на 28 май 1243 г. се извършва убийство на папски пратеници, пътуващи през Авиньонет, предполагаемите убийци се укриват в Монсегюр. Това възпламенява гнева на църквата и още същия месец започва обсадата на замъка. Той се държи в продължение на 10 месеца. В началото на март 1244г. хората в него остават без храна. В замъка се намират около 200 свършени, останалите са вярващи и хора от селото. На френския престол има нов крал – Луи Светия, който издава заповед да бъде помилван всеки, който поиска опрощение от епископа, ръководещ обсадата. Катарските посветени решават замъкът да се предаде, за да могат останалите хора да се върнат спокойно по домовете си. Те искат обаче две седмици отсрочка. Легендата гласи, че през това време четирима свършени изнасят от замъка нещо, което е имало особена ценност за катарите. И досега се нарича „съкровището на катарите“ и предположенията за него варират от истински ценности до книги и дори до самия Граал.

На 16 март вратите на крепостта са отворени. 220 души свършени са готови да посрещнат смъртта си на кладата. Сред тях са и 17 души, мъже и жени от селото, които са помолили катарския епис-

коп да им даде Консоламентум, за да загинат и те като посветени. Тъй като в замъка няма място за толкова голяма клада, тя е построена в подножието на хълма. Казва се, че пламъците са озарявали цялата долина на Ариез.

Сега на това място се намира обелиск с възпоменателен текст за катарското учение.

Ако мислите, че това е краят на историята за катарите – не е.

Малко по-на юг, близо до Пиринеите, се намира едно селце, където свършва пътят, там е замъкът Монреал де Сос. В него може да се влезе само през пещера в скалите. Монреал е място, където оттогава досега са се извършвали катарски посвещения. Информация за това е била дадена от един тайнствен човек, починал в шестдесетте години на 20. век. Наричал се Антуан Гадал, наричат го още последният патриарх на катарите. Оказва се, че тайното знание е било предавано през вековете от един патриарх на друг. Антуан Гадал не го е предал на никого. Казал е, че си заминава спокоен, защото знанието и учението на катарите вече е възродено. Какво е видял пред духовния си взор, никой не знае.

Познавам много хора, които се вълнуват много от учението на богомилите и неговия френски аналог – катарското учение, които търсят документи, доказателства, връзки, или просто сърцето им трепва и ускорява ударите си, когато се заговори за „чистите“, за „милите чеда на Бога“. Фактът, че един процес, който се смята за останал назад в историята, е толкова жив, е доказателство за неугасимия огън на Духа, за вечното Сега на духовния свят.

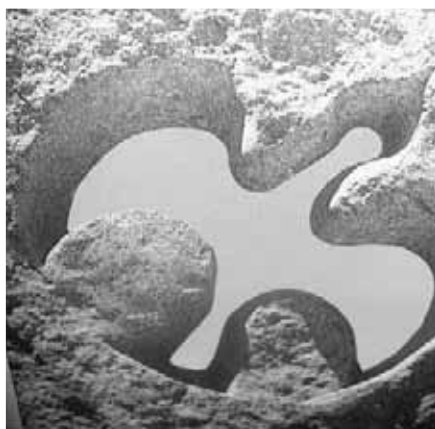
Импулсът, породил двете течения, не само е жив – сега е неговото време за действие. Може би, следвайки 700-годишния цикъл на преражданията, някогашните богомили са се преродили отново. Да си припомним думите на Учителя Петър Дънов, който казва, че който иска да изучава богомилите, трябва да изучава живота на създаденото от него духовно общество. На Запад съм чувала да казват „той е катарска душа“, когато говорят за особено чист, скромнен и безкомпромисен в убежденията си човек. Има ли „богомилски души“ сред нас? И колко са? Ако има достатъчен брой хора, които носят у себе си живо огънче от кладата, ще се повдигне цялото човечество до онова ниво на съзнание, което се изисква сега, на прага на новия еволюционен цикъл – съзнание за това, че сме Едно човечество.

Пророчеството, оставено от катарите, предвещава това.

В сп. „Житно зърно“ бр. 1/2000 ние го публикувахме, поместваме го отново.

ПРОРОЧЕСТВОТО НА КАТАРИТЕ ОТ 1244 г.

Последните катарихи били убити от инквизицията във Франция в 1244 г.

Но те оставили следното пророчество: че в 1986 година ще бъде провъзгласена Църквата на любовта.

Тя няма да има структура или сграда, а е само разбиране. Тя няма членство, освен тези, които знаят, че ѝ принадлежат. В нея няма съперничество, защото не е състезателна. Тя няма амбиции и желае само да служи. Не познава граници, защото при национализма има безлюбие. Тя не изтъква себе си, защото търси да обогати всички групи и религии. Тя признава всички велики Учители от всички епохи, които са показвали Истината на Любовта. Тези, които участват в нея, практикуват Истината на Любовта. Националността и начинът на живот не са презгради. Тези, които са, знаят. Тя не се стреми да проповядва, нито да учи, но да бъде и по този начин обогатява. Тя разбира, че нашият път може да бъде и път на хората около нас, защото всички сме този път. Тя осъзнава цялата планета като едно същество, от което всички сме част. Тя разбира, че е дошло времето за върховно преображение, крайния алхимичен акт на една съзнателна промяна на егото в доброволно завръщане към Цялото. Тя не се провъзгласява на висок глас, но в недоловимите сфери на любовта. Тя поздравява всички, които в миналото са осветили пътя, но са платили и цената. Тя не признава никаква йерархия или структура, защото никой не е по-голям от другите. Членовете ѝ се познават единствено по своите дела, по очите и по никакъв друг външен знак, освен братската прегръдка. Всеки от тях посвещава своя живот на безсловесна, мълчалива любов към своя ближен, околната среда и планетата, докато изпълнява своите задачи, независимо дали те са възвишени или скромни. Тя познава върховната и велика идея, която може да бъде осъществена само ако човешката раса практикува върховенството на Любовта. Тя не предлага награда нито тук, нито отвъд, освен неизказаната радост да съществуваш и да обичаш. Всеки неин член се стреми да издига каузата на разбирателството, като върши тайно добро и проповядва само чрез пример. Те ще изцеляват своя ближен, своето общество и нашата планета. Те не ще познават страх, не ще чувстват срам и свидетелството им ще бъде над всички несъгласия и вражди. Тя няма тайна, мистерии, посвещения, освен истинското разбиране на силата на Любовта, и ако искаме да бъде така, светът ще се промени, но само ако първо променим себе си.

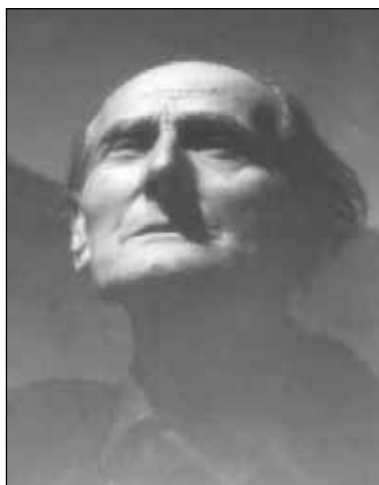
За летния лагер на Деодат Роше в страната на катарите (1956–1970г.)

Хари САЛМАН

Биографичната книга на Жозе Дюпре описва дългия живот на френския антропософ Деодат Роше (1877–1978). В нея е отделено много място на разказа за летния лагер, който той е организирал в горите, намиращи се до Арк, Южна Франция, близо до Пиринеите. В лагера на Деодат Роше са си давали среща духовната наука на антропософията, неговото дълбоко познание за френските богомили (известни като катарите) и учението на Петър Дънов.

Деодат Роше е роден през 1877 г., син на кмета на Арк. Майка му е била неграмотна жена, дъщеря на овчар. Село Арк се намира на 60 км. от Монсегюр, прочутия замък на катарите. Още като студент по право и философия Роше изучава историята на преследването на катарите от Римокатолическата църква. След като работи като адвокат на различни места, той става председател на градския съд в Безие. За известно време е кмет на Арк. Роше членува в различни духовни движения, между които и това на фримасоните, преди да стане член на антропософското общество.

През септември 1922 г. той отива в Дорнах, Швейцария, за да се срещне с Рудолф Щайнер. Казва се, че Щайнер го е окуражил да се задълбочи в изучаването на катарското движение и да вникне в тяхното учение с помощта на съвременната духовна наука. Роше посвещава на тази цел цялото си свободно време и много години

след пенсионирането си през 1943 г. След като се връща в родния си Арк, той публикува няколко книги, които принадлежат към първите фундаментални проучвания върху катарите и техните учения. Между тях са „Катарството“ (1937г.), „Катарски сказания и легенди“ (1951), „Манихейски и катарски изследвания“ (1952 г.) и „Римската църква и катарите“ (1957г.) През 1949 г. той започва да издава списание за изследвания върху катарството, а през 1950 г. основава общество за възпоменание и проучване на катарите. Френският антропософ Симон Ханедуш е негов близък сътрудник в тези начинания.

През 1956 г. това общество подхваща инициативата за организиране на летен лагер в Естаньол, в долината на Риалсес, от средата на юли до средата на август. Той е отдалечен на 7 км. от Арк и е разположен на височина 700 м. Деодат Роше, който е на 78 г. по това време, познава това място от младост-

та си и често е ходил да медитира там. Много години той е мечтал да живее там заедно с малка общност отшелници. На полянките в гората разполагат палатки, а няколко години по-късно е построен павилион, където участниците могат да се срещат и където са отделени малки стаички, в които Роше и Ханедуш да нощуват.

Замисълът е лагерът да възстанови типичната катарска обстановка на това запустяло място с прекрасна природа и изворче. Прекарват времето си в духовна работа, срещи и разговори, обикаляне на места, свързани с катарите и разходки в природата. Животът е прост, а храната – вегетарианска. През 1960 г. десетки хора остават в лагера, някои за дни, някои за седмици, някои – цял месец. Десетки посетители се стичат да видят лагера. Той не се ползва с подкрепата на официалните антропософски кръгове във Франция.

Всяка сутрин в 4 ч. Деодат Роше обикаля лагера, като пее тихо и по този начин събужда лагеруващите, за да ги събере на мястото, където заедно посрещат Слънцето в мълчалива медитация. Когато Слънцето се показва напълно, той вдига дясната си ръка нагоре, за да приеме слънчевата светлина с дясната си длан. След това изрича: „О, Слънце, което ни пращаш лъчите си, твоята светлина е сила и субстанция, тя извиква живота от неизмеримите дълбини на човека.“ След това, както пише Дюпре, „се

изпълняват пречистващи упражнения, каквито е изпълнявал Петър Дънов при посрещането на изгрева на Рила“. След тях участниците сядат, за да изслушат поетичен текст или размисли на Деодат Роше.

След този вид медитация всички играят Паневритмия. Понякога музиката е изпълнявана на кларинет, понякога Симон Ханедуш свири на цигулка. Паневритмията е преподавана от ученичката на Учителя Анина Бертоли, която всяко лято идва в лагера от Париж. Заедно с баща си, тя се е преселила във Франция след идването на комунистите на власт. Във Франция тя издава списание „Le grain de blé“ – „Житно зърно“.

В 10 ч. Деодат Роше изнася лекция. След общия обяд и свободните следобедни часове на почивка или артистични дейности (рисуване, пеене, музициране) в 17,30 има друга лекция, изнесена или от Роше, или от Симон Ханедуш, а впоследствие и от други лектори. Темите на лекциите са обикновено или от областта на антропософията, или за учението на катарите. Роше обаче не е догматичен антропософ, който да цитира през цялото време Щайнер, често цитира и Петър Дънов. Според Жозе Дюпре, той е французинът, който най-добре познава учението на Петър Дънов и го е изучавал най-дълго време. Той е имал папки с преведени на френски лекции на Учителя.

В книгата си „Изследвания върху манихейството и катаризма“ Деодат Роше споменава Петър Дънов, „който, както можем да съдим от дейността му, продължава богомилско-катарската традиция.“ Той се позовава на книгата „Живот за цялото – двата принципа“, публикувана в София през 1939г. и на „Светът на великите души“, публи-

кувана в София през 1936 г. През 1956 г. Деодат Роше публикува статията „Петър Дънов и Всемирното Бяло братство“. През 1959 г. той пише обзора „Учителя Петър Дънов“, който е публикуван в същата година в Париж, в неговото списание, като оригиналният текст е редактиран от Методи Константинов и Боян Боев. През 1961 г. той написва статията „Трансформация на енергията според Учителя Петър Дънов“. Статията сумира информация от беседите, които Роше е държал след изгрева по време на летните лагери през 1961 г.

През четиридесетте години на 20. век Михаил Иванов, който е емигрирал във Франция преди Втората световна война, се среща с Деодат Роше. Жозе Дюпре описва срещата им по следния начин:

„Михаил Иванов вече обичаше да нарича себе си „Учител“. Когато домакинът му изрази несъгласие с тази титла, Иванов му каза: „Стига да искате, и Вие можете да се наричате „Учител“. Деодат Роше винаги беше избягвал показното самозитъкване и отговори, не без ирония: „Не, Учителите са само дванадесет, така че всички места вече са заети.“ Михаил Иванов искаше да вземе от него непубликуван цикъл от беседи на Щайнер, които се надяваше да включи в „своето“ учение, за да привлече по-голяма аудитория – нещо, което му беше отказано. Той все пак го направи по-късно.

Деодат Роше прецени правилно този човек. Но милосърдието на стария магистрат се прояви впоследствие, когато Михаил Иванов бе осъден за престъпления срещу морала, и Деодат Роше му дава благоприятна характеристика. Така допринася за по-ранното му освобождаване.“

С годините силите на Деодат Роше намаляват. През 1966г., на 89 годишна възраст, той за последен път се изкачва на Монсегюр. Шест години преди това, по негова инициатива, в подножието на хълма е положена мемориална каменна стела на мястото, където през 1244 г. са изгорени на клада 220 катарски посветени. Текстът, издълбан върху камъка на окситански – езикът на Южна Франция, гласи:

*Als catars, als martirs del pur amor crestian
(На катарите, на мъчениците на чистата християнска любов)*

През 1970 г. здравето не му позволява вече да прекарва цялото време на летния лагер. Често се прибира в дома си в Арк. За съжаление, не намира подходящ човек, на когото да предаде ръководенето на своята общност след 1970 г. След смъртта му лагерът просъществува само няколко години.

Монсегюр, Възпоменателният обелиск за катарите

Замъкът Монсегюр

Замъкът Керибус

Възпоменателният обелиск

Очите над Рила

© Тошко Мартинов

Паневритмия – 2009 г.

© Александър Иванов

Мерки за опазване на горите

Канада ще създаде една от „най-добрите естествени защити срещу промените в климата“, писа британският в. „Гардиън“. За целта властите са поставили под специална защита малко над 1 млн. кв. км. изголилни гори, мочурища и торфища. На територията, повече от два пъти по-голяма от тази на американския щат Калифорния, ще бъдат забранени дърводобива, минната промишленост, проучването на петролните залежи и добива на нефт. По този начин канадската тайга ще продължава да действа като естествен склад на въглероден диоксид.

Подобен мащабен консервационен проект не е характерен за Канада, чието правителство често е обвинявано, че се опитва да саботира климатичните преговори, коментира вестникът. Отказът на управляващите да се ангажират с по-големи цели за намаляване на парниковите емисии и разработването на залежите на битумни пясъци предизвикват недоволство и протести от страна на редица екологични организации.

Правителството ще осигури 10 млн. щатски долара за подпомагане на местното население в източната част на канадската провинция Манитоба. 43,7 хил. кв. км. от провинцията ще бъдат включени в списъка на ЮНЕСКО за световно природно наследство.

Според доклад на Международната кампания за опазване на северните гори, разнообразната смес от гори (тайга), мочурища и тундра, е с по-голям капацитет за съхранение на въглеродни емисии, отколкото учениите са смятали досега. Резултатите от доклада показват, че тайгата абсорбира повече от 22% от въглеродния диоксид, съхраняван на земната повърхност.

Ниските температури и бавният процес на разлагане на органичната материя позволяват натрупването на органична почва и торф. Почвата под вечно зелената гора съхранява двойно повече въглероден диоксид на квадратен метър в сравнение с тропическите гори в Амазония.

По данни от проучване на Грийнпийс около 5,26 млн. кв. км. гори в Канада (повече от половината от територията на страната) складира парникови газове, които се равняват на произведените през последните 27 години световни емисии. Учените предупреждават, че унищожаването на тези гори може да се сравни с действието на „въглеродна бомба“ заради внезапното освобождаване на парникови газове.

Национална кампания за опазване на горите в България

Промяна в законодателството, осъзнаване на другите ползи от горите освен дървесината, въвеждане на сертификация за всички дървесни продукти са сред приоритетите на кампанията.

Според 73,6% от българите изсичането и унищожаването на горите е най-сериозният проблем на българската природа и околна среда. 77,3% пък заявяват, че държавата не прави достатъчно за опазването на българските гори от изчезване.

В отговор на тази статистика на 13 октомври 2009 г. официално стартира кампания за опазване на българските гори. Тя е иницирана от международната природозащитна организация WWF в България.

Като част от кампанията започва национална петиция, която ще бъде внесена в Народното събрание и Министерския съвет. Петицията ще настоява за промени в Закона за горите, които да ограничават корупцията и незаконните сечи, за сертифициране на горите в България по международната система FSC, приета в над 90 държави, за опазване на най-старите естествени гори, които сега не са защитени.

Не на последно място кампанията има за цел да промени нагласите, че гората е само източник на дървесина, след като тя опазва водата, която пием, пречиства въздуха, спира ерозията и свлачищата, дава убежище на 43 световно застрашени вида растения и животни, ограничава промените в климата, а също така е източник на вода, въздух, дом за много редки растения и животни и място за отдих и почивка.

Всеки желаещ да се включи в петицията може да го направи в интернет на www.wwf.bg

В следващите две седмици подписи за петицията ще се събират и на хартия на няколко места в центъра на София.

Основните канали, които ще бъдат използвани за популяризиране на кампанията, са телевизия, радио, билбордове и интернет, както и различни нестандартни активности, които привличат вниманието върху проблема с българските гори. Музиката, използвана за озвучаване на телевизионните клипове и радио спотове, е композирана от проф. Виктор Чучков и безвъзмездно предоставена за кампанията.

Основната идея, залегнала във визиите на кампанията, е фактът, че по географски данни гората заема 1/3 от територията на България, което е отразено и в националния ни флаг. Съгласно статистическите данни обаче поради изсичане гората изчезва със скорост от 10 куб. м. в минута, което може да доведе и до промяна на един от националните ни символи.

От интернет

ПРИКАЗКА ЗА СПЯЩАТА ГОРА

Георги СТОЙЧЕВ

„На вас ви е чудно, че ви казвам да се разговаряте с растенията. Ще попитате дъба горе, в планината, и той ще ви разкрие своята история.“

Учителя

06.01.2009.

Вървах по поляната край гората. Снегът се сипеше и замрежваше очите. Боровете, прибели клони, стояха, застинали в мълчание. Гората спеше своя зимен сън. Вятърът беше спрял някъде зад билата, а наоколо – тихо, тихо, като в неръководен храм.

Доближих се до висок, строен бор. Опрях гърба си на стеблото и зачаках. Какво чаках? Реших да го попитам:

– Как се казваш?

– Стоян.

Бях почти разочарован. Очаквах име на някакъв непознат за мен език, но...! По-късно се запознах и с други горски обитатели. Постепенно свикнах с техните имена: Владимир, Анелия, Иван, Борил, Елка... Имената силно ме заинтересуваха.

Попитах:

– Защо Стоян?

– Всички борове, които носим името Стоян, устояваме на бурите. Ние сме пазители на гората.

– Виждам в нея много повалени дървета?

– Те не са Стоян, но са се жертвали, за да оцелее цялата гора.

– Ветровете, бурите са изпитание за вас, но те са неизменна част от живота на гората...

– Бурите ни раздвижват. Ние обичаме това движение, светкавиците, дъжда – борим се и опитваме нашата сила. Без вятъра нашият живот би бил неподвижен и немислим. В живота на хората също има изпитания. Трябва да се бориш, за да опитаеш себе си.

– Не се ли боря?

– Необходимо е твоята вътрешна енергия да се издигне, както при нас, боровете, от земята високо горе. Ние усещаме също силовите линии, по които тече слънчевата светлина

към Земята. Ти трябва да се научиш да възприемаш силовите линии на земната енергия и на светлината. Така Слънцето и Земята ще станат твои учители. Това е вашата борба.

Тази мисъл премина през мен като светкавица и ми разкри живата връзка, която съществува между Земята и космоса.

Приближих се към друг горски красавец. Опрях гърба си на стеблото.

– Как се казваш?

– Владимир.

Вибрацията, която почувствах, се издигаше право нагоре, като движеща се с голяма скорост спирала. Това раздвижи в мен спящи сили, пластове духовна енергия.

– Енергията ти, Владимир, е много мощна и блага.

– Ние – Владимир – владеем енергиите на пространството. Животът на пространството тече през нас и ние ставаме проводници на неговите невидими лъчи.

Колко много знаят дърветата, а са така мълчаливи! Ако човек не се опита да надникне в техния свят, той ще остане невидим и непознат.

Вървах през гората. Боровете бяха изникнали гъсто. Макар стеблата им да бяха тънки, те се издигаха високо. Загледах се във върховете, които търсеха слънчевата светлина. Почувствах душата си, че полита нагоре, където се виждаха огрени от Слънцето късчета синьо небе.

08.01.2009

Посетих някои от старите си приятели. Двата бора – Стоян и Владимир ме дариха с плътна и излитаща нагоре енергия. Опитах се да се слея с нейния поток. Знаех, че енергията на боровете може да лекува, затова попитах Владимир:

– Как лекувате?

– Когато опреш гърба си на стеблото, ние можем да стабилизираме демагнетизирани участъци на етерното тяло и да увеличим неговата светлина. Етерните вълни изпълват органите на физическото тяло, повишават неговите вибрации. Постепенно органите се за-

пълват със
з р а в а
физическа
енергия.

– Ви-
наги ли успя-
вате?

– Не!
Ние само пома-
гаме. Успехът
зависи от вас, хората.

Идвай редовно в гората, за да усетиш
нашата помощ.

– Целият въздух е изпълнен с чистотата и свежест.

– Всички борове приемаме енергиите, които идват от Земята и ги изпращаме нагоре. Те струят през върховете и изпълват въздуха. Така оставаме винаги чисти. Вие възприемате нашата чистота като аромат на смола.

– Стеблата на всички борове са изправени, стройни.

– Енергията, която изпращаме към върха има само едно направление – към Слънцето. Ние не ѝ позволяваме да се отклонява встрани. Контролираме растежа на страничните клони.

– От приказките, които съм чел, знам, че в гората живеят малки същества. В детските книжки ги рисуват като сегнали върху клоните джуджета. Ние, хората, ги наричаме природни духове.

– Да, така е.

– Мога ли да ги видя само за миг?

– Не! Не можеш!

– Защо?

– Защото нямаш достатъчно вътрешна светлина да осветиш техния свят.

– Ако идвам при вас, ще увеличи ли вътрешната си светлина?

– Това е бавен процес.

– Вие ще ми помогнете ли?

– Ние винаги сме готови да помагаме.

16.01.2009

Приближих се до висока бяла брезичка, която изглеждаше като приказна фея върху снега. Опрях гърба си на стеблото.

– Как се казваш?

– Ива.

– При вас, брезите, както и при боровете, стеблото върви право нагоре, но клоните ви са тънки, нежни и върховете им сякаш се сливат със сивата снежно небе.

В този миг почувствах много фина вибрация, която идваше отвисоко. Тя ме изпълни със своето присъствие. Вибрацията започна да се движи хоризонтално и физическото ми тяло сякаш се разшири, превърна се в искряща радост. Испитах истинско щастие.

– Ние, брезите, сме проводници на най-чистата Любов, затова нашият цвят е бял. Цялата гора е бяла.

– Ти си част от брезовата горичка, и ме спечели с любящото си сърце. Ще се срещнем ли отново във времето или може би през Вечността?

– Какво е Вечността? Тя обхваща всичко. Днес, сега също е част от Вечността. Ние вече се срещнахме.

Брезичката Ива ме научи, че другото име на Вечността е Вечно Настояще.

02.02.2009

Днес се запознах с друг от обитателите в покрайнината на гората – голямата акация. Опитах се да обхвана стеблото ѝ с ръце, но не успях.

– Как се казваш?

– Анелия.

Облегнах гърба си на дебелото, не съвсем гладко стебло и се заслушах.

– Аз нося тишина и спокойствие, мир и хармония. Моята вибрация е като спокойната повърхност на горските езера. Тя се разстила и изпълва пространството с ведрина.

Усетих как някакво напрежение, което не осъзнавах, ме напусна и се изпълни с дълбок вътрешен мир. Спомних си лятото, когато акациите цъфтяха и въздухът ставаше по-лек от омайния дъх на белите цветчета.

– Идвай при мене, ще ти помогна да разтовариш напрежението и да усетиш тишината на нашия свят.

В душата ми ставаше все по-тихо и по-тихо. В миг достигнах до прага на безкрайната тишина, която ме приканваше да вляза в нейната непристъпна обител и да я позная.

Вървях покрай гората. Пред мен се изправи самотна кичеста ела.

– Как се казваш?

– Елка.

– Какво означава името Елка?

– Ние, елите, сме изпълнени със светлина.

Тя струи от върховете на клоните ни и излита в пространството. Между дърветата в гората ние сме известни като двойници на светлината. Затова хората ни обличат за Рождество в блестяща коледна украса – за да увеличат светлината в домовете си и в сърцата си. Ако нашата жертва донесе това просветление, ще се радваме много!

Елата ме посипа с искри светлина, които блестяха като бенгалски огън и звъняха като коледни звънчета.

Прибирах се бавно и отдалеч съзрях силуета на брезичката Ива. Вдигнах ръка за поздрав:

– Здравей, Ива! – Опрях гърба си на бялото стебло. Почувствах нейната топла, нежна енергия. – Последния път, когато се видяхме, ти ми разкри, че брезите сте проводници на най-чистата Любов – любовта на белия цвят. Тогава усетих, как съзнанието ми се разшири, обхвана гората, облаците, небето – като че ли присъствах на много места едновременно. Беше прекрасно!

– Това става поради особените възможности на етерните вълни. Чрез тях материята може да се разрежда и съгъстява.

– Какво значение има това за мен?

– Чрез етерната енергия можеш да влезеш в света на най-малките частици, които изграждат материята на този свят, а той е безкраен. По този начин твоето съзнание ще възприеме неговата реалност. Колкото повече се увеличава интензивността на етерните вибрации, толкова по-искряща ще става вътрешната ти светлина и картината на този свят ще започне да се разкрива пред погледа на душата.

Останах поразен. Дърветата винаги ме

изненадваха с нещо неочаквано.

Разговорите с тях се превърнаха за мен в необходимост. Чувствам се радостен, защото дарявайки ме с прекрасни преживявания, те ми разказват и за един свят, който не познавам.

Понякога си задавам въпроса: не фантазирам ли? Дали всичко, което преживявам, не е плод на собственото ми въображение? Може би е гласът на техните ангели-пазители, които се грижат те да растат и да излъчват своята обновяваща сила? Може би?

Всичко е така прекрасно! Опитайте и вие. Гората ни очаква...

Казвам: Отидете ли между ангелите, вие трябва да знаете техния език. В онзи свят има девет ангелски йерархии, които си служат с девет различни езика. Вие знаете ли тези езици? При това, тези езици са извънредно богати; те разполагат с грамаден речник от гуми, а не с няколко хиляди само, каквито са езиците, с които хората си служат. Научите ли тези езици, ще дойдете и до Божествения език.

Мнозина искат да знаят нещо за Господа, да Го познаят. Човек може да познава Бога, само ако знае Неговия език. Когато някой твърди съществуването на Бога, това показва, че този човек разбира езика Му. Когато някой отрича съществуването на Бога, това показва, че той не знае и не разбира Божествения език. В този смисъл, единствената причина за безверието на хората е неразбирането на Божествения език. Например в духането на вятъра, в течението на водите се крие езикът на Бога. Във вятъра, в течението на реките, в движението на светлината, в проявите на живота аз слушам такава отлична реч, каквато не съм слушал и от най-красноречивия оратор в света. В най-големите бури аз слушам речите на видни оратори.

И тъй, най-първо човек трябва да изучава езика на Живота. Животът е изразен в множеството хора, животни, растения и минерали. Всички те представляват форми на живота. Изучавате ли този език, вие ще видите какъв простор, каква велика област седи пред вас, която трябва да изследвате. Само по този начин ще разберете смисъла на живота. И тогава в духането на ветровете, в течението на реките, в бликането на изворите ще чувате гласа, говора на същества, които ви обичат. Това е реалност, която аз абсолютно познавам, но вие сами трябва да я разберете.

Учителя

© Тошко Митинов

Арттерапия – Вглеждане в душата

Д-р Светла БАЛТОВА

Арттерапията е лечение чрез изкуство, като най-разпространени нейни разновидности са музикотерапията и лечението чрез художествено изкуство. Последното означава, че пациентът има възможност да изрази себе си, създавайки образи, форми, цветове и привеждайки ги в движение. При арттерапията невидимото – онези процеси, които се извършват в тайните подземия на душата – добива образ, видима форма и плътност. Това е процес на освобождаване, последван от процес на осъзнаване, с целебен ефект.

За силата на образа и оттам за силата на арттерапията се дискутира особено в началото на 20 в. Според К. Г. Юнг образът „може да бъде трансформиращ по два основни начина: а) чрез осъзнаването на един преди това отхвърлян аспект и б) чрез черпене от изцеляващия потенциал на душата, поспециално от централния архетип на Аза.” „Азът е основен, безграничен изцеляващ фактор, който бива достигнат чрез образа и който може да компенсира всеки възникнал дисбаланс.”

В антропософската медицина, развита от Рудолф Щайнер съвместно с холандската лекарка Ита Вегман, арттерапията се използва като едно от най-надеждните средства, включени в лечебния процес. Арттерапевтът работи в тясно сътрудничество

с лекаря, който, след като е поставил диагнозата на пациента, го насочва към него. Арттерапевтът и лекарят си обменят информация за състоянието на пациента. Тази практика, съществуваща вече около 80 години, е дала забележителни резултати, включително и при хронични заболявания, считани за нелечими.

Марике Мюлдер, която проведе за трети път семинар по арттерапия в България, е терапевт с около 30 год. стаж и преподавател в Института за професионално обучение към Лайденския университет (Холандия), където студентите изучават арттерапия в продължение на четири години. Успоредно с въздействието на цветовете и образите, те изучават и духовната наука за човека.

С црихи от тази наука започна своя семинар Марике. Човекът е триединство и трите аспекта на проявление на душата са мисъл, чувства, воля, на които съответстват главата, ритмичната система (сърце и бял дроб) и двигателната система. Всеки един от тези три аспекта се повлиява от специфична арттерапевтична техника.

Същевременно човекът е четиридялов, т.е. съставен от четири стихии (елемента), със съответстващи им четири темперамента, които са в различно съотношение при всеки индивид. Доминирането на един или друг елемент също трябва да бъде балансирано.

Въз основа на разговор с пациента арттерапевтът си съставя диагноза, като преценява: 1) в коя част на тридяловия човек е нарушението; 2) в коя част от четиридяловия човек (темпераментите) има дисхармония; 3) с какво трябва се да започне. Арттерапевтът трябва да има първоначална диагноза или оценка от лекар, психолог или от самия пациент. Процесът, който той започва заедно с пациента, е в атмосфера на топлина и доверие, и подобен на дишането. Пациентът рисува нещо, т.е. дава нещо от себе си; това, което е произвел, му въздейства, връща се към него; той отново изважда

нещо от душата си и то отново се връща към него. Ритъмът на този процес не трябва да бъде нарушаван и за това е необходимо пълно доверие в терапевта и желание за работа от страна на пациента. В един момент пациентът изпитва нежелание да продължи и това е точно критичната точка, когато той достига да блокира, които не иска да докосне. Тук душевността и опитът на арт-терапевта са решаващи, за да се преодолее тази бариера.

Всяка от техниките има връзка с едно от фините тела. Работата с акварел повлиява емоционалното тяло, работата с молив и креда – менталното тяло, а моделирането с глина има ефект върху двигателната система и волята.

Техниката мокро върху мокро (върху съвсем мокра хартия се рисува с акварелни бои) позволява да излязат на повърхността и да бъдат балансирани блокажи или травми в емоционалното тяло. Нанасянето на цвета с много мокра четка, преливането на цветовете и плавно им преминаване един в друг има успокояващо и хармонизиращо въздействие. Полагането на цвета върху листа хартия трябва да става плавно, леко и без бързане, като четката се движи само в една посока – отляво надясно. Важен показател е преливането на цветовете и взаимното им проникване.

Следващата техника, която беше използвана, включваше рисуване със сухи пастели и навлизане в естеството на цветовете. Участниците трябваше да нанесат основните три цвята върху лист хартия и след това да ги приведат в движение.

На следващия ден Марики даде задача за рисуване с въглен: осъзнаване на светлината и сянката и борбата им в човешката душа. Работата с въглен внася дълбочина и осъзнаване за тъмнината.

Бяха демонстрирани на диапозитиви няколко клинични случая на пациенти с тежки увреждания, рак, болест на Алцхаймер и пр., и промяната в техните рисунки в хода на лечението; също – пациенти с депресивни състояния и душевни проблеми. Аудиторията можа да се убеди, че човек незъзнателно рисува болестта си.

В края на семинара беше направено

едно „социално упражнение”: участниците бяха разделени на групи по четири, всяка група имаше голям картон за рисуване. Всеки участник имаше един цвят – червен, жълт, син или зелен, с който да рисува. Двама участници трябваше да започнат да рисуват каквото пожелаят, а другите двама да ги наблюдават. След 5 минути двойките сменяха местата си и така няколко пъти. Предизвикателството беше да осъзнаят, че трябва да има обща визия, да изтърпят, виждайки че другият понякога унищожава или изменя онова, което са направили. Накрая се получиха 6 различни произведения на груповата работа. След завършване на работите беше направен разбор, при който участниците споделиха усещанията си.

Марики Мюлдер систематизира в заключителната си лекция качествата, които трябва да притежава арттерапевтът – една професия напълно непозната у нас. Накрая си пожелахме да се радваме един ден и в България на този много фин подход към сложния свят на душата.

Марики Мюлдер, техника с въглен

Кристалите и минералите – носители на живота

Галя Атанасова РУСЕВА

Кристалите крият много тайни

Векове наред кристалите и минералите привличат вниманието на хората. Използвани като оръдие на труда и за защита, кристалите са чудото на природата и крият много тайни. Като всяко чудо, те са обект на поклонение и мистични ритуали. Приписват им се вълшебни свойства, носят се като талисмани и амулети или за украшение. Кристалите и минералите въздействат лечебно, стига да знаете как да се свържете с техните енергии.

В резултат на общуването с кристалите се раждат и легендите за тях. Думата кристал означава „лед“. Древните народи смятат, че планинският кристал е лед, образуван при много ниска температура. Японският народ вярва, че той е замръзналото дихание на белия дракон. Известен е като камъка на концентрацията. Истинският кристал запазва студенината си дори и в най горещите дни. При избор на кристал човек трябва да усети енергията му – тя е нещо изумително. Както знаем от физиката, всичко е енергия. Ние, като част от диханието на Космоса, също сме енергия. 88% от нашия организъм е вода, което ни прави другари по душа с планинския кристал. Затова, астрологически, планинският кристал отговаря на всички

зодии.

Той е уникален, символизира скромност, целомъдрие, вяност и мир.

Има мощно енергийно излъчване и поддържа трайно връзката на Духовния мост: Човек–Космос. На природните закони и механизми се подчиняват както хората, животните и растенията, така и минералите.

Кристалът символизира целостта на Сътворението на Вселената. Той е символ на Светлината. Вибрационната сила на светлината насочва енергията си към всичко живо.

Планинският кристал може да бъде програмиран за лечение, настройване и енергизиране. Векове наред, човекът се е интересувал от мистичната му сила и енергия.

Да изберем своя кристал

Да избереш своя кристал е лесно, но изисква време и място. За нас всяко камъче има своята красота, енергия и уникалност. Понякога се чудим какво толкова ни привлича в някое камъче, измерено на брега на морето, в поточето или в планинското ручейче. Това е интуитивно, вътрешно АЗ, което ви каже на помощ. То ни става

толкова скъпо, че го носим постоянно в джоба, в чантата. Може би извиква у нас далечни спомени. То е връзката ни с Планетата Земя. То ни пази и ние се чувстваме прекрасно. Нашето сърце бие в един ритъм с вибрационния пулс на камъчето. Ако все още не сте намерили вашето камъче, може би ще го намерите там някъде – в магазина за кристали, в магазина за бижута или на морския бряг.

Влизайки в магазина, за момент ни привлича определен кристал, минерал.

Как да постъпим:

- Застанете пред групата кристали;
- Затворете очи и се концентрирайте;
- Отворете очи и изберете първия кристал, на който се е спрял вашият поглед.

Друг път вие се чувствате привлечени от определен кристал без причина. В този случай кристалът избира вас. Може би по-късно, в момент на медитация или на прозрение, ще разберете защо този кристал ви е избрал. Прочетете повече за него, разберете неговите свойства, състав и произход, всеки ден го дръжте за определено време и ще усетите вибрациите му.

В друг момент от вашия живот ще изберете кристал с определена цел – лечение, медитация. Вашата интуиция подсказва, усещате пулса му, виждате светлинния лъч, може пък и да чуете гласа му: „Вземи ме, вземи ме със себе си“.

Избирането на кристал за близък човек е лесно. Визуализирайте човека и направете връзка с него. Първият,

Блажен е онзи, който може да разбере съчетанието, което Бог е вложил в цялата Природа – между минералите, растенията и животните. Ще кажете, че минералите и растенията са безгласни. Природата е жива и разумна, нищо не е безгласно в нея. Който има уши, той може да слуша говора на Природата и да я разбира. Всички тистици схващат Природата като музика, говор и песен - така тя проповядва и поучава хората. Учителя

попаднал в ползрението ви кристал, е търсеният от вас. Привличането между вас и него е ключът за избора. Когато даден кристал, минерал си свършат работата и определени нужди са задоволени, вие премествате вашето внимание върху друг кристал.

Посвещение на кристала

Когато се сдобиеете с кристал, поддръжте го съзнателно и си пожелайте да го използвате само с любов, светлина и за добро. Така кристалът ще ви се отблагодари многократно. И не забравяйте – кристалите също боледуват – изгубват блясъка си, потъмняват, напукват се, дори могат да изчезнат. Оздравяват, като ги носи здрав, добър човек, изпълнен с любов и благородни помисли.

Пречистване на кристалите

Получавайки за подарък кристал или закупили за себе си кристал, ние трябва да го пречистим. Независимо, че са създадени в дълбините на Майката Земя, кристалите преминават дълъг път и през много ръце. Ние трябва да искаме те да излъчват истинска, безусловна любов и енергия.

Много са начините за пречистване на кристалите и минералите :

○ Положете кристала в почвата, заровете го за ден-два. Така той ще трансформира отрицателната натрупана енергия в положителна.

○ Измийте кристала на течаща изворна вода, край морския бряг, в поточето или реката.

○ Солената вода е най-добрият пречиствател. Положете кристала в чаша вода и морска сол за 24 часа. Изплакнете с течаща вода, подсушете. Внимавайте, не всички кристали издържат в солената вода. В някои случаи тя действа разлагащо и те могат да променят структурата и формата си. Такива кристали и минерали са селенит, целестин, лапис лазурит, тюркоаз, хризакола и малахит.

○ Оставете кристала на пряка слънчева светлина за 2–3 часа. Така той ще се зареди с положителна енергия. За аметиста и розовия кварц не се препоръчва слънцето, те избледняват и загубват цвета си.

○ Пречистване може да се извърши и при пълнолуние. Оставете кристала отвън или на перваза на прозореца за една нощ. Лунната енергия също притежава свойството да зарежда.

○ Други средства за акумулиране на енергия:

□ Използване на махало.

□ Зареждане на кристалите с друза аметист. Друзата е като лечител за кристала, отдава положителната енергия и отнема отрицателната.

□ Сложете кристала в съд

с кафяв ориз за 24 часа. Оризът балансира и централизира енергията.

□ Окажете кристала с кедрова есенция или градински чай. Този метод се използва векове наред от древните народи.

Кой метод ще изберете, ще решите вие. Всички те – Слънцето, Луната, Земята, водата са част от Космоса. Те са енергиен източник и имат своята роля за баланса в природата.

Времето за пречистване е различно. За всички методи то продължава от 2 до 3 часа или нощ, денонощие. Извикайте вашето Аз на помощ и сами ще решите. Колко често е друг въпрос. Ако го използвате с лечебна цел, почиствайте всяка седмица. Ако просто е част от вашия интериор или носите бижуто не толкова често, почиствайте го един път в месеца.

Кристалите и минералите се използват векове наред за защита. Носенето на пандантиви, амулети защитава при битки, предпазва от природни бедствия и при пътувания. Те се програмират чрез Вселенските енергийни източници с много любов и светлина. Планинският кристал намира широко приложение при древните народи – индианци, маи, атланتي, лемурийци, австралийските аборигени, древните египтяни, келтите, будистите в Тибет, африканските племена.

Кристалът – дарител на тистична сила и звездна енергия за душата и тялото.

Кристалите са силициев диоксид, който кристализира в огромни скални маси,

Кактус-кристали

грузи, единични кристали и призми. Към семейството на кристалите спадат: ахат, аметист, авантюрин, карнеол, хризопрас, яспис, пьтерсит, тигрово око, розов кварц, цитрин, опушен кварц. Силициевият диоксид е зареден с положителна енергия и истински активизира. Когато е прозрачен, той съдържа мъжка енергия, енергията на Земята. Когато е матов се смята, че съдържа женска енергия и представлява предверието към чудесата. Истински лечител, той усилва многократно действието на другите минерали. Осъществява връзката между физическото измерение и измерението на съзнанието и разума. Използва се за комуникация между минералите, растенията, животните и вселенските сили извън материалния свят. Ако държите кристал ще усетите, че вашата сила нараства и енергията ви се повишава, изпълвате се с проницателност и умът Ви се концентрира.

Планинският кристал е доминиращ и широко разпространен. Той изчиства и активизира всички чакри в човешкото тяло. Елиминира статичната енергия в дома, създадена от TV и компютри. Хармонизира ИН-ЯН енергията. Защиства от отрицателното въздействие и разблокира енергията. Стимулира положителното мислене. Предпазва от депресия и пречиства физическото и духовно тяло. Повдига вибрациите на този, който го използва и отваря каналите за лечение. Може да бъде програмиран, притежава бавен и равномерен пулс, в тон с Майката Земя. Идеален за чистене на вода.

Много добър помощник при медитация. Трепти с вибрациите на човека и ако той е чувствителен и отворен може да получи достъп до информацията, съдържаща се в кристала.

Летописецът-кристал се познава по триъгълниците на една или повече стени.

Кактус-кристали

Твърди се, че са поставени там от съществата още при сътворението на света. Само хората с дълбока духовна култура, чисти мисли и прозрение могат да бъдат допуснати до архива и портала на други астрални измерения. Програмата там информация не може да бъде променена. Един такъв летописец е кактусът-кристал, наричан още духовен кристал, ефирен и вълшебен.

Кристалите му са обагрени в бяло и от светло до тъмно лилаво. Използва се при медитация. Осигурява прозрение, самопознание. Подпомага и увеличава груповата енергия. Обединява енергията на всички кристали в окръжаващата среда. Създава хармония и спокойствие в семейството и на работното място. Енергията му е многофункционална, тя се движи в различни посоки

от главния му връх и обикаля по-малките връхчета.

Самият кристал има свойството да препраща импулси около цялата си структура. Използва се още и за пречистване на чакрите. Той изтласква отрицателната енергия от тях и ги зарежда с положителна, чиста енергия.

За астрално пътуване и сънуване сложете кристал под възглавницата си, така ще спите по-спокойно и ще сънувате.

Поставете кристал върху компютъра си, радиото или телевизионния приемник. Така електромагнитните вълни ще бъдат неутрализирани и ще бъдат предотвратени евентуални главоболие и умора.

Друг много интересен и кристално чист, като структура и инклузия, е кристалът от планината Брандберг – Намибия, Африка. Цветът му е кристално чист – аметист или опушен кварц. В малките улеи и мехурчета има капчици вода, която е на милиони години.

Да живеем в хармония с природата означава нашият ритъм да е в съзвучие с ритъма на Майката Земя.

Нека опазим и съхраним за поколения след нас скъпоценностите и даровете на природата – кристалите и минералите!

Нека ги дарим с много любов и светлина и те ще ни се отблагодарят стократно!

За консултации, избор на кристал с определена цел, направа на накит – наниз, гердан, гривна или медалион:

тел.: 0889 32 9999

e-mail: pulseofgems@yahoo.com

iovare@yahoo.com

Кристали-Брандберг

Тракийско скално светилище „Зайчи връх“ край Ямбол – древна слънчева обсерватория

Юлия ВЪРБАНОВА –

директор Народна астрономическа обсерватория и планетариум, Ямбол

Още в най-древните паметници на материалната и духовна човешка култура се намират астрономически мотиви – наскални изображения на съзвездия, древни календари, огромни каменни съоръжения от края на каменния и началото на бронзовия век.

Предполагаме, че в древността хората са имали два мотива да извършват астрономически наблюдения: от една страна, обожествяването на небесните тела, а от друга – връзката между сезонната цикличност на тяхното движение и развитието на земеделието и скотовъдството.

Археoaстрономията е клон на науката, в който се изучават астрономическите познания на древността. Тя включва историко-астрономически изследвания на най-древните паметници. Тази комплексна научна дисциплина е свързана освен с астрономията и археологията още с историята, етнографията, изкуствознанието и др. Хората от онези далечни епохи са обожествявали природните стихии, обожествявали са космическите обекти и преди всичко Слънцето, особено когато са осъзнавали не само значението на неговата топлина и светлина.

Археологическите проучвания на акропола на античния град Кабиле, разположен на източната, скалиста част на Зайчи връх, разкриха разположението на основните му съоръжения. Според проф. В. Велков „на първо място това е най-древното светилище – скала с релефно изображение на великата Майка на боговете Кибела (по-късно почитана като Артемида) и на лъв. Откри се и друго изображение, високо 0,40м, на Артемида Форосос от тип, известен от монети на Кабиле. В скалата са изсечени улеи и ниши, вероятно свързани с религиозния ритуал.“

Полуизтритото изображение на богинята Кибела и лъва се различава трудно върху скалата.

През 1986г. Д. Съселов публикува своя хипотеза за възможното астрономическо използване на върхната част на светилището „Зайчи връх“. Във връзка с нея от 1988 г. в продължение на пет години се провеждат системни астрономически проучвания и наблюдения от специалисти на Ямболската астрономическа обсерватория и планетариум.

Верни на своя светоглед, траките са използвали естествено възвишение, единствено в района. С помощта на специално обработени камъни скалният масив е придобил необходимата форма. Дори и естествено като начална пукнатинна мрежа, без съмнение светилището е доработвано и оширявано, като специализирано наблюдателно съоръжение.

Точното съвпадение с географските посоки север-юг, изток-запад изключва неговото случайно възникване като природен феномен. Направената фотопанорама показва един изключително изчистен от възвишения местен хоризонт и липсата на характерни релефни белези върху него. (схема 1) Можем да свържем с мислена линия точка от хоризонта и изображението върху юго-западната скала с изсечения образ на богинята Кибела.

Изгревът на Слънцето на 22 юни се наблюдава над североизточната скала. На нея има изкуствено направена заравненост с дължина 1,20 м, което позволява точно определяне на мислената права, свързваща точката на лятното слънцестояние с

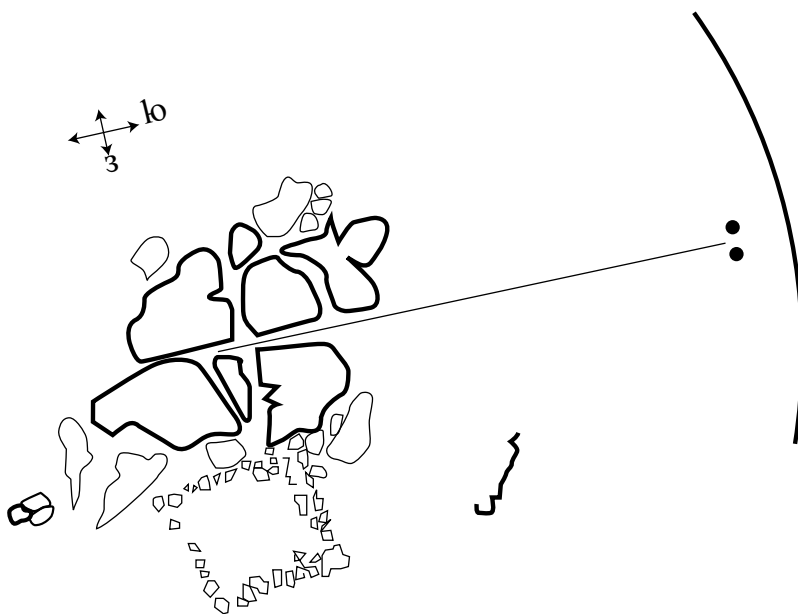

Схема 1. Скалното светилище. Специфичната кръстообразна форма с точната ориентация на траншеите по направление на четирите световни посоки са резултат от човешка дейност.

лика на Кибела. (схема 2)

Източната траншея свързана с оста изток-запад, е трасирана така, че да бъде използвана за наблюдение на изгрева на Слънцето в дните на пролетното и есенното равноденствие. Североизточната и югоизточната скала образуват своеобразна мушка, през която се вижда изгряващото слънце в дните на равноденствията. Нещо повече: древният наблюдател навярно е търсил улеснение за тази цел. В траншеята има изкуствено поставен камък с форма на пресечена пирамида. Може би лицето, извършващо наблюдението на слънчевия изгрев в деня на равноденствието, е използвало този камък. Той не се вписва в общия план на скалния масив и това ни дава основание да предположим, че е пренесен и оформен така, че да изпълнява определена функция. В по-късно време, вероятно с цел улесняване и облекчаване

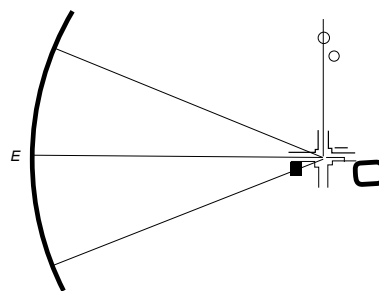

Схема 2. Скалата, разположена диагонално на изображението на Кибела, е изкуствено подравнена. Правата, която свързва релефно-изображение с линията на хоризонта е с наклон 0° .

през зимата, за извършване на по-горните наблюдения е използвана каменна сграда, разположена в западната част на светилището.

По археологическа датировка бяха определени хронологични граници на съществуване на светилището с начало границата между II и I хилядолетие пр.н.е. Използвайки тези данни, е пресметнато отместването на изгревите на Слънцето поради прецесионни при-

чини – то представлява 26' от точното положение на изгрев в настоящата епоха. Можем да предположим нещо повече, че моментите на равноденствие са били определени с точност $\pm$ един ден, имайки предвид геометричните размери на траншеята и нейното отстояние от местния хоризонт.

Изследване на южното направление показва, че астрономически интересна е южната част на пространствения кръст. Неговата дълбочина и дължина позволяват да се фиксира главния меридиан. Практически това дава възможност да се наблюдават кулминациите на някои ярки светила. (схема 3) Наличието на две могили в равнината по линията на проекцията на главния меридиан показва, че те имат отношение към наблюдателните процедури, извършвани от светилището. Вероятно те са улеснявали позиционирането на наблюдателя. През нощта вероятно се е налагало паленето на огън с цел лесното им фиксиране. Пресмятанията, основани на моментите на кулминация на Слънцето, и геометрията на южната траншея показват, че опре-

делянето на горната кулминация на ярките светила вероятно е ставало с точност ± 15 дъгови минути.

С помощта на квантов магнетометър ЕПРАН – 1203 се направиха едромасщабна и дребномасщабна снимки на светилището и южната траншея. При светилището „Зайчи връх“ съвпадат високите градиенти на геомагнитното поле в зоната на биокационните аномалии – южната траншея. Останалите елементи на светилището – жертвеници за божество, каменни изпъкналости, водни източници – не притежават изразени магнитни и биокационни аномалии.

Обобщавайки, можем да направим следните интересни изводи:

1. Тракийското светилище при Зайчи връх е посветено на култа към Слънцето и представлява своеобразна слънчева обсерватория. Тук се съчетават двата култа – към великата Майка-богиня Кибела и към Слънцето.

2. Трасирани са следните астрономически обособени посоки:

○ ИЗТОК-ЗАПАД – през своеобразната мушка се вижда изгряващото Слънце в

дните на равноденствията;
○ СЕВЕРОИЗТОК – в деня на лятното слънцестоене Слънцето при изгрев огрява образа на Кибела. Траките не само са спазвали култа към Слънцето, но и внимателно са наблюдавали неговото движение;

○ ЮЖНА ТРАНШЕЯ – преминаването на ярките светила през главния меридиан в мястото на наблюдението.

Направените астрономически изследвания дават допълнителна яснота за местоположението и използването на тракийските скални светилища. Нещо повече: редовните археологически разкопки и астрономическите изследвания позволяват светилището при Зайчи връх да се разглежда като еталонно.

Системата от геомагнитни аномалии е била впитана в култовите и религиозни церемонии. Вероятно тези точки са използвани за приваждаване на участниците в тях в необходимото психофизиологично състояние на транс.

Направените археоастрономически изследвания допълват и потвърждават схващанията за високото ниво на култура на древните траки.

Практическите и емоционални нужди на далечните ни прадеди са ги карали да наблюдават Слънцето, Луната и звездите, а ние, съвременните хора ще продължаваме да разкриваме различни аспекти на вечния стремеж на човека към безкрая.

Използваните схеми са на Алексей Стоев

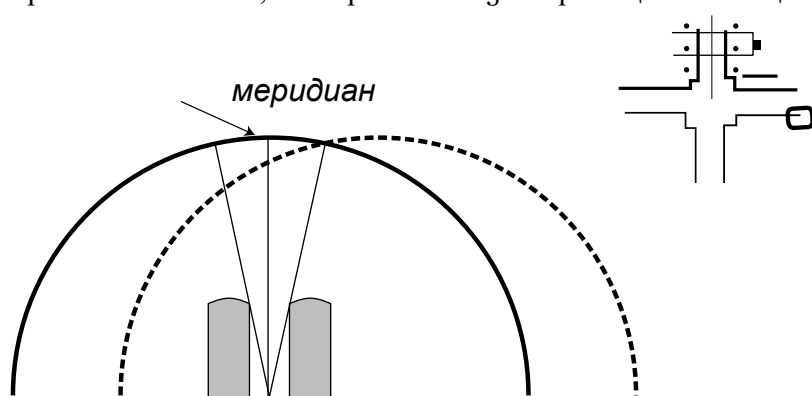

Схема 3.

ЛЯТО С ЛЕПРИКОНИТЕ

Разговор с природните духове

Танис ХЕЛИУЕЛ

Танис Хелиуел е писателка и духовен будител. Тя преподава в християнски, будистки и холистични центрове, както и в държавни институции, университети и бизнес организации. Живее в Канада, изнася лекции, курсове и семинари върху духовното израстване, организира пътешествия до свещени места по света: Египет, Израел, Перу, Боливия, Индия, Непал, Франция, Ирландия, Гърция и др. Танис Хелиуел помага на хората да възстановят изгубената хармония с природата и да преоткрият магическия свят.

Други книги на авторката са:

Разгадайте Съдбата: ключ към човешката духовна еволюция

Накарайте Душата си да заработи

Странстване с леприконите

Книгата **Лято с леприконите** на Танис Хелиуел е отговор на нарасналия читателски интерес в световен мащаб към дивата природа, елементалите, магическите същества и ангелите. Преведена е на няколко езика и се смята за едно от класическите произведения за света на природните духове. В нея ще откриете един одухотворен поглед към природата, въведение в духовните мистерии и тайните на живота.

ЛЯТО С ЛЕПРИКОНИТЕ – една истинска история

Преди 10 години Танис Хелиуел прекарва едно лято в Ирландия, където влиза в досег с природните духове (феи, елфи, деви, гномове, тролове) и най-вече с леприконите. Тя се озовава в една магическа реалност и започва своето духовно пътуване, за

да преоткрие загубената връзка с природата и магическите същества, които се грижат за нея. Там тя разбира, че човешката еволюция не може да се разглежда като независима, защото е неразривно свързана с еволюцията на Земята като живо същество, както и с тази на останалите раси, обитаващи други измерения на нашата планета.

Книгата описва общуването между Танис, като представител на човешката раса,

и нейния приятел леприкон, както и с природните духове на Огъня, Водата, Въздуха и Земята. Творбата разкрива една необичайна перспектива към човечеството – мнението на природните елементи за отношението на хората към Земята. Тази различна гледна точка дава дълбоки прозрения за природата на Човека, за неговата същност и път на еволюция. Това са свежи, мъдри, а понякога и комични коментари. Те водят до разбирането, че всички хора са пряко отговорни за добруването на планетата и запазването на природата

Долмен – традиционно място за посвещение

ЖИВЕЕМ В СЪДБОВНО ВРЕМЕ

Специално интервю с Танис Хелиуел за българските читатели:

– В книгата си описвате общуването си с леприконите и други представители от света на природните духове. Промени ли ви това общуване?

– Животът ми изцяло се преобърна след срещата ми с моя приятел леприкона. От 10 години водя семинари по света и се опитвам да помогна на хората да прекратят границата между измеренията и да открият света на елементалите. Време е да върнем вратата си в природните духове и да работим заедно за изчерпването на Земята.

– Каква част от описаното в книгата е истина и каква част е художествена измислица?

– Описаната история е истинска от край до край. Вече много хора признават, че са виждали природни духове, а стават все повече и онези, които не изключват възможността да съществуват паралелни измерения, обитавани от подобни същества. Това е едно добро начало.

– Добро начало за какво?

– Всички знаят, че сме на прага на огромна промяна в еволюцията на Земята, която ще засегне пряко всички нас. До голяма степен човечеството е виновно за натрупаната негативна карма на планетата. Необходимо е изчистване на енергията на Земята – на физическо и духовно ниво, и само общите усилия на всички същества, обитаващи планетата, могат да помогнат за запазването на живота.

– Казвате, че още от дете виждате феи. За повечето хора обаче това не е така лесно. Как един обикновен човек би могъл да установи контакт с природните духове?

– В книгата си подробно обяснявам как хората биха могли да общуват с природните духове. Има места, където завесата между световите е по-тънка, като Нюгрейндж в Ирландия или Ейвъбри – Англия, но във всяка страна има мистични места, където контактът с природните духове е по-лесно осъществим. Особено по време на пролетното или есенно-то равноденствие или слънцестоене.

– Какви са бъдещите ви планове? Ще продължите ли историята в друга книга?

В Ирландия все още вярват в „малките хора“, които обитават старите къщи и се грижат за реколтата и добитъка.

– Продължението на „Лято с леприконите“ вече излезе в няколко държави. В „Странстване с леприконите“ давам допълнителна информация за света на природните духове и взаимодействието му с човешкото измерение. Смятам, че живеем в съдбовно време, в което всеки трябва да даде своя дял за спасяването на планетата. Моята мисия е да помогна на хората да преоткрият забравената си връзка с природата и да повдигна булото към другите измерения. В момента работя и върху нов проект: книга за настъпващата глобална промяна и раждането на Новата Земя.

– Какво послание бихте отправили към българските читатели?

– Аз посетих България преди няколко години и бях поразена от щедростта и сърдечността на българите. Страната ви е много красива, с множество мистични, свещени места. Всеки народ има своя мисия и специфична вибрация и всеки трябва да открие как да резонира в хармония с обкръжаващата го среда. Важно е човек да развие пълния си потенциал като духовно същество, като същевременно не забравя, че дарът на свободната воля върви ръка за ръка с отговорността не само за собственото му добруване, но и за съдбата на планетата.

Интервюто ни е предоставено от Издателство „ХЕРМЕС“.

Очаквайте в следващия брой на списанието откъс от неиздадената книга на Танис „Раждането на Новата земя“

Откъси от книгата

...

– Може би трябваше да започна от самото начало – каза той, поставяйки отново ръце на корема си и заемайки позата на учител. – Повечето хора не ни виждат. Човешките същества живеят през по-голямата част от времето в третото измерение, а ние сме отдалечени от вас с около половин измерение. За нас е лесно да виждаме хората, тъй като вие сте по-груби, по-плътни и като цяло по-материални и вибрирате с по-ниска честота от нас...

Вие, хората – обърна се той извинително към мен, – не ти лично, разбира се, – нямате способността да улавяте по-фините вибрации. Не виждате мъртвите, нито съществата, които правят облаците, или пък онези, които се грижат за дърветата. Елементалите чувстват смесица от това, което вие, хората, бихте нарекли съжаление и презрение към факта, че не можете да виждате другите измерения. Ако вие можехте да повишите вибрациите си и да съзрете тези светове, нямаше да причинявате на Земята това, което правите сега. Как бихте убивали потоците и дърветата, ако можехте да усетите жизнената им сила, да видите съществата, които се грижат за тях?...

Ние, елементалите, имаме теория, че може би вие, хората, нарочно сте станали толкова груби и плътни, за да не можете да ни виждате – нас и другите създания, и така да правите каквото си поискате. Забелязали сме, че своеволието е много характерна човешка черта. Може да се каже, че това е тъмната страна на свободната воля. Съществата се нуждаят от свободна воля, за да станат творци, но повечето

хора трябва да се преборят със силната си воля, наричана от вас „его“, за да я обуздаят и тя да стане подвластна на твореца.

Седях тихо, отпивайки от чая си, и слушах думите му. Бях съгласна с неговите прозрения и почувствах тъга, че толкова малко хора отделят време да се насладят на красотата, която ги обкръжава.

Той като че ли почувства промяната у мен, обърна се и каза:

– Виждаш ли колко по-добре се чувства, като се отпусна и позволи на красотата на света да ти въздейства?

Въпреки че не бях изпратила своите мисли, знаех, че той лесно ги е уловил. Осъзнах стреснато, че ако искаше, би могъл да долови всяка моя мисъл през цялото време.

– Но не искам – каза той. – Имам и други неща за вършене, освен да разговарям с теб. При това знам колко сте докачливи вие, хората, когато става въпрос за личното ви пространство.

Беше ясно от тона му, че в някои отношения гледаше на мен – и на всички човешки същества, като на по-млади и поради това – по-малко развити от него самия.

Изведнъж той започна да се кикоти и след малко вече се превиваше от смях. И тогава, без да продума, изпрати към мен образи на малки феи с крилца, вършещи пакости. Осъзнах, че той пресъздава стереотипната човешка представа за природните духове.

– Добре, добре – казах аз, смеейки се. – И двамата ще трябва да поработим върху отхвърлянето на стереотипите, установени между расите, а докато го правим, можем да се забавляваме...

...

Вместо спокойствието, с което бях свързвала тази гора, усещах гняв навсякъде. Пред мен стояха четирите елемента на земята, въздуха, огъня и водата, облечени както преди, но очите им вече не бяха същите. В тях виждах суровата сила на бурите, вулканите, торнадата и земетресенията и бях ужасена, че тази енергия е насочена към мен.

– Днес ще застанеш пред съда – започна огненият елементал – за престъпления срещу Земята. Признаваш ли се за виновна?

– Да – отвърнах аз. Каква защита можех да предложа за това, което бяха сторили хората и аз самата?

– Имаш ли да кажеш нещо в своя защита? – попита водният елементал.

Помислих и отговорих:

– Невежество.

– Обоснови твърдението си – отвърна въздушният елементал, като издуха мъртвите листа от робата ми с внезапен порив на вятъра.

– Хората са деца, създават бебета – казах аз, защитавайки човечеството. – Ние не можем да бъдем съдени като съзнателно действащи възрастни, които вършат отговорни неща. За разлика от природните духове, ние сме изгубили връзка с божествения дух, който ви напътства във вашите положителни дела за Земята. Ние се борим без тези вътрешни насоки, като опитваме много неща, докато успеем да преоткрием правилните закони. Също като децата, които се тъпчат с бонбони, докато не се разболеят, ние сме изчерпали ресурсите на Земята и сега страдаме от последствията.

...

Приложна астрономия, Автор: Нагка Данкова, Изд. „Регалия 6“, 2009 г.,

Нагка Данкова живее и твори в Троян, преподава физика и астрономия. Ръководи кръжок по астрономия „Йохан Кеплер“ и е била един от председателите на Българското астронавтическо дружество. Гореописаните занимания съчетава с поетично творчество и есеистика. Запалена планинарка е и организаторка на екскурзии до

най-красивите кътчета на Стара планина. В предишен брой на списанието сме публикували нейни стихове.

В първата глава на книгата са включени беседи за северното звездно небе. Показани са фрагменти от карти на небето през различните сезони. Разгледани са най-интересните обекти в съзвездията. Разказани са митове и легенди, илюстрирани с рисунки от старинни звездни карти.

В следващата глава са поместени материали за Земята, Луната и Слънцето и за физичната природа на

тяхното взаимодействие. Многобройни фотографии, илюстрират небесните явления и правят изложението достъпно и увлекателно. Всеки може да обогати знанията си и да ги допълни с нови любопитни факти.

В третата глава на книгата са разработени 12 практически упражнения по астрономия. Те могат да бъдат използвани от учители и ученици, ръководители на школи и кръжоци, преподаватели по всички природни науки и за тези, които желаят да се самообразоват.

В края на книгата са поместени седем теста за проверка на знанията по приложна астрономия. Те могат да послужат на всеки, който иска да актуализира знанията си и да ги обогати на едно ново научно равнище.

В приложенията са поместени данни, необходими за всеки астроном-любител: астрономически константи и мерни единици, математически формули, данни за небесните обекти и пр.

Съдържанието на книгата е съобразено с методиката на обучението по природните дисциплини и последните постижения на информационните технологии.

Книгата *Приложна астрономия* може да бъде пътеводител за всеки, който иска да проникне в тайните на звездното небе и да обогати знанията си за една от най-възбуждащите науки – астрономията.

Можете да поръчате книгата на следния адрес:

<http://www.regalia6.com/books/>; regalia@abv.bg; тел.: 979 3842

НОВИ КНИГИ НА ИЗДАТЕЛСТВО „БЯЛО БРАТСТВО“

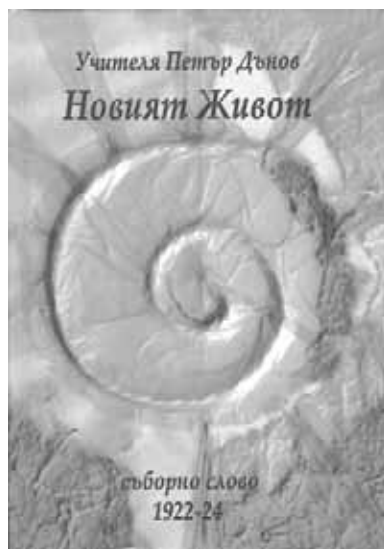
Царският път на душата. Да им дам живот, Учителя Петър Дънов, София 2009 г., твърда корица, 359 страници, цена: 12,00 лв.

Съборни беседи 1935–1936 г.

Новият живот, Учителя Петър Дънов, София 2009 г., твърда корица, 539 страници, цена: 14,00 лв.

Съборни беседи 1922–1924 г.

Високият идеал, Учителя Петър Дънов, София 2009 г., твърда корица, 598 страници, цена: 15,00 лв.

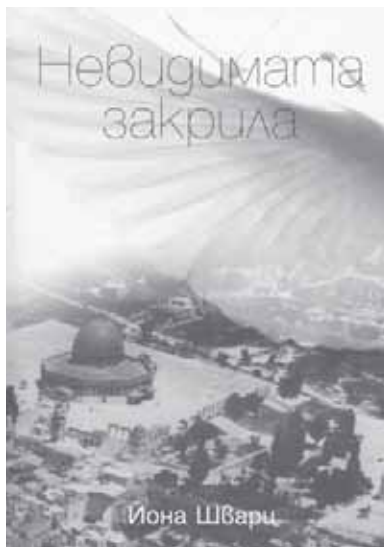
Лекции на Общия окултен клас г. III.

Окултни упражнения, Учителя Петър Дънов, София 2009 г., твърда корица, 539 страници, цена: 14,00 лв.
Съборни беседи 1922–1924 г.

Невидимата закрила, Йона Швари, София 2009 г., мека корица, 260 страници, цена: 9,00 лв.
Спомени

Върхът, Невена Негелчева, София 2009 г., мека корица, 485 страници, цена: 9,00 лв.
Окултен роман

Абонамент за списание „Изворче“

Детското списание „Изворче“ излиза веднъж на тримесечие. Материалите в него имат за цел:

- да приобщават децата към природата и да ги запознават с тайните ѝ;
- да развиват творческите заложби у децата;
- да ги възпитават в добродетели и чувство на родолюбие.

Списанието би представлявало интерес за деца от няколко възрастови групи (и техните родители).

Списвано е така, че да може да влезе във всяка класна стая и занималня.

Целогодишен абонамент – 12 лв. На адрес: Пловдив 4000, ул. „Белград“ 8, ап. 5, Мария Атанасова, за „Изворче“ Е-мил: izvorce@abv.bg

Екоселище Азарей

Върху парче земя с форма, наподобяваща съзвездие „Голямата мечка“, в сърцето на Балкана, в местност със здравеносни природни енергии, е създадено екоселище Азарей. Създателите му са стигнали до името по духовен път – Азарей, или „блестящата“ е било тракийското име на „Голямата мечка“. Намира се до селцето Горно трапе, в непосредствена близост до едни от най-добрите минерални басейни, тези в Шипково, с възможност за едномесечни маршрути до някои природни забележителности.

Когато човек прекрачи голямата дървена резбована порта, влиза в чисто етерно пространство, където целебните природни енергии са подсилени от човешката ръка: външният и вътрешен дизайн са съобразени с правилата на фен шуй, а в средата на селището се издига дървена пирамида с пропорциите на Хеопсовата. Кръглите дървени къщи, погледнати отвън, създават впечатление за нещо приказно, а вътрешното им пространство е наситено с мек магнетизъм благодарение на архитектурата, дървения материал и не на последно място подсилен от кристала, който е сложен на върха на конусовидния им покрив.

Благотворното въздействие на престоя там е опитано вече от много хора. То е замерено и от екип на *Центъра по квантова медицина* в София, с апарат PERSEVET. Според техните данни седемдневният престой в екоселището води до цялостно хармонизиране на енергиите на организма.

Инж. Светослав Вълчев, основател на селището, е съчетал в подготвената от него програма работа с природните енергии чрез излети и походи, кристалолечение, зареждане на вода и комплекси от психофизически упражнения. За пръв път тази есен в програмата беше включена Паневритмия. Живко Стоилов с музикален акомпанимент на Мария Видева проведе седемдневен курс на обучение, завършен с лекции и здравни съвети от д-р Светла Балтова.

Надяваме се смелата инициатива на създателите на комплекса, който е една от „първите лястовици“ на такъв род здравни и семинарни центрове у нас, да върви напред и да се разгръща. Това чудесно място за семинари, образователни програми, природолечение би могло да се превърне в един от новите духовни центрове у нас.

„Jitno Zerno“ 1/2008
(Grain of Wheat)
An re-establishment
of the Journal „Jitno Zerno“,
founded by disciples and followers
of the Master Peter Deunov,
published from 1924 to 1944

Edited by
Georgy Stoitshev
Maria Kisova
Dr. Svetla Baltova
Tatjana Jordanova
Jivko Stoilov

address: „Jitno Zerno“
Sofroni Vrachanski str. 5A
Plovdiv 4000
Bulgaria

e-mail:
jitnozerno@abv.bg
tel.: ++359 32 665 080

ISSN 0861 427X

CONTENTS

THE LIVING WORD

The Law of self-sacrifice – *The Teacher Beinsa Duno* 3

THE SCHOOL

The Image of the Teacher through my eyes –
Elena Andreeva 6
Sphere of Venus – *Georgi Radev* 12
Poetry from Nahabed Kuchak, 16th. Century 16
Four Exercises for the Will
from the Teacher Beinsa Duno 17

OUR EPOCH

Christ and nowadays Humanity – *Harrie Salman* 19
The Teacher about Christ and our Epoch 22

THE TEMA – LANGUAGE

About the Language – *The Teacher Beinsa Duno* 23
The Trimmed Script – *Boris Nikolov* 27

WORLD AROUND

The Energy of the Sun –
an interview with Hira Ratan Manek 28
Melanin – the Fuel of the Future –
Antonio Solis Herera 32
The effort to be mindful – *Aleksander Stojchev* 34

FIREPLACES OF THE SPIRIT

The Conutry of the Cathars – *Svetla Baltova* 35
The Prophesy of the Cathars from 1224 38
About the Summercamp of Deodat Roshe –
Harrie Salman 39

THE INNER THE ONENESS OF LIFE

Protect the Forests 43
The sleeping Forest – *Georgy Stoichev* 44
Arttearpy – looking inside – *Svetla Baltova* 49

Gems and Crystals – the Careers of Life – *Galia Ruseva* 49

The tracian sanctuary of Kibella near Jambol – *Julia Varbanova* 55

BOOKS REWEVED

Summer with the Leprechauns – *Tannis Heliwell* 59
Practical astronomy – *Nadka Dankova* 61
New books of White Brotherhood publish house 62
Eco-village Asareija 63

Сп. „Житно зърно“ можете да намерите:
В издателство „Бяло братство“, София,
ул. „Ген. Щерю Атанасов“ 6, тел: 963 4314

В културен център „Бяло братство“ Пловдив,
ул. „Капитан Георги Цанев“ 17

И в следните книжарници:
София, кн. „Елриг“, ул. „Стефан Караджа“ 7А,
тел. 986 7126
Кн. „Астея“, ул. Пиротска 3, безистен, 2-ри ет.,
тел. 981 10 58
Пловдив, магазин „Път към здравето“
ул. „Опълченска“ 14

Цена 3:40 лв.